

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících Bc. Romany Ryskové a Jana Furiše, LL.M. v hlavním líčení konaném dne 2. listopadu 2021

takto:

obžalovaný

R. V., narozeného **XXXXX** v **XXXXX**, bez zaměstnání, trvale bytem **XXXXX** (ohlašovna), toho času ve vazbě ve Vazební věznici Brno,

je vinen, že

1. celkem nejméně v osmi případech v blíže nezjištěné době od ledna 2019 do ledna 2020 vždy v bytě na adrese **XXXXX**, který s jejich společnými nezletilými dcerami obývala jeho bývalá družka **T. T.**, narozená **XXXXX**, která jej do bytu vždy dobrovolně pustila a někdy jej zde nechala i přespat, vždy v ložnici, využívaje své fyzické převahy, a to přes její výslovný nesouhlas a odstrkování rukama, překonal tento její odpor tak, že ji pevně držel za ruce, aby se nemohla bránit a hýbat a vykonal na ní soulož, a dále červnu 2020, se o vykonání soulože na ní pokusil, avšak poškozená **T. T.** se mu ubránila kopáním nohama a díky tomu k dokonání soulože s poškozenou **T. T.** nedošlo,

2. v době od června 2020 do dne 4. 8. 2020 opakovaně, i několikrát denně, telefonicky kontaktoval svoji bývalou družku **T. T.**, narozenou **XXXXX**, a slovně vyhrožoval mimo jiné i tím, že ji a jejího tehdejšího partnera **R. J.**, narozeného **XXXXX**, zabije, že uhoří v autě, že chcípnou, že si to klidně odsedí, čímž nejméně u poškozené **T. T.** vyvolal obavu o jejich životy a zdraví, zejména když tyto slovní výhrůžky byly z jeho strany zesíleny i tím, že chodil často bezdůvodně k jejímu bydlišti, a to někdy až do vstupních prostor bytového domu, ve kterém v té době oba poškození bydleli a v posledním telefonátu dne 4. 8. 2020 cca v době 11.05-11.43 hod., ačkoliv ho **T. T.** upozornila, že si hovor nahrává, kromě vulgárních nadávek na adresu **R. J.**, např. že je „*zkravenec, čurák starý, zasraný, zpuchlý, malý, alkoholik, feťák*“, při tomto telefonátu opět vyhrožoval

jeho usmrcením slovy: *"Já jsem ho měl už dávno zmrzačit, tu kurvu tlustou, starou, už dávno měl být vod něj pokoj, ty vole, dávno jsem to měl udělat, hnedka na začátku, jak do tebe mrdal! .... Nezaslouží si nic jinýho, než aby zdechnul, eště horší, daleko horší smrti než jeho dcera, má jít za ní, ať sboří v pekle..... Proto jsem tam šel, proto jsem tu kurvu starou zasranou chtěl sprovodit ze světa. Nezaslouží si ta kurva, aby byl, kde jsou naše děti a aby žil, nezaslouží si to. Chápeš?..... Nejsem pro naše děti nebezpečný, určitě ne, pro tebe a tobo zkurvence možná, ale pro naše děti ne. To si uvědom. .... a když se ho volaná poškozená dotázala „...a oni se budou dívat, jak tam zabijíš R. nebo mě?“, odpověděl: „Úplně v klidu. Hnedka potom bych jim vysvětlil, hnedka potom bych jim to vysvětlil, v klidu. Na co se mají dívat? Na co se mají dívat? Na tu jeho vopuchlou drážku? Každý den, každý ráno, každý večer, furt? To je bezčí? To radši ať se dívají na to, jak ho tam zruším. Hnedka potom bych jim řekl, že už k nám nepřijde nikdy, že už bude od něj klid. .... A dokud von bude žít nablízku, tak já ho nepřestanu nenávidět a budu mít snahu ho zabít. Do té doby, než se mi to podaří, nebudu mít klid. Buď se zabije sám, nebo k tomu budu chtít kdykoli pomoci. .... Proč nevyšel z tobo auta, když jsem tam přišel, zastavil. On měl jít do píči.“*

3. dne 3. 8. 2020 ráno kolem 7.00 hod. na kruhovém objezdu v XXXXX, kam již přišel vyzbrojen železnou tyčí dlouhou asi 40 cm, v úmyslu přinutit T. T. nar. XXXXX, řidičku vozidla XXXXX, o němž věděl, že patří R.J. nar. XXXXX, tehdejšímu partnerovi jeho bývalé družky T. T., který seděl na sedadle spolujezdce, aby vozidlo zastavila, což ona neučinila, protože uviděla v ruce obžalovaného železnou tyč, zaútočil obžalovaný na vozidlo, tak že touto železnou tyčí úmyslně silně udeřil do čelního skla vozidla, až sklo popraskalo a po té opakovaně udeřil tyčí i do boku vozidla, kde způsobil dva vrypy na pravém boku vozidla a promáčkl sloupek jeho pátých dveří, čím způsobil R.J. na vozidle škodu v celkové výši 29.130 Kč,

4. dne 17. 12. 2020 v době kolem 22.05 hodin v přízemí bytového domu XXXXX, na chodbě mezi prvními schody a druhými vchodovými dveřmi, kam již přišel maskován tmavým oblečením, kuklou, rukavicemi a vybaven kapesní svítilnou a loveckým nožem značky Columbia, o celkové délce 29 cm, s černou plastovou rukojetí a čepelí o délce asi 17 cm a šířce 3 cm, zde vyčkával příchodu R. J., nar. XXXXX, tehdejšího partnera T. T., jeho bývalé družky a po jeho příchodu k druhým vchodovým dveřím, v úmyslu R. J. usmrtit, na něj zaútočil nejprve tak, že mu přinesenou svítilnou posvítil do očí a se slovy „Jsem ti říkal, že tě zabiju“, se na něj vrhnul a když se R. J. snažil bránit tím, že obžalovaného chtěl odstrčit ramenem, vznikla mezi nimi rváčka, a to zejména v prostoru u schodiště za druhými vstupními dveřmi, v jejímž průběhu obžalovaný tímto loveckým nožem, poškozeného R. J. bodnul jednou do pravého třísla a jednou do zadní části trupu v úrovni hrudníku vlevo, avšak k dalším útokům nožem nedošlo, a to jednak díky aktivní obraně poškozeného R. J., a jednak díky tomu, že jeho volání o pomoc nakonec vyslyšel nájemník domu V. Š. nar. XXXXX, který sem přišel a společně s poškozeným obžalovaného odzbrojil tak, že poškozený R. J. držel na zábradlí ruku obžalovaného s nožem a V. Š. mu nůž vypáčil, po té obžalovaný dalšího útoku na poškozeného zanechal a z místa činu odešel; tímto jednáním R. J. způsobil jednak lehké zranění- oděrky v obličeji a bodnou ránu zad po levou lopatku, s otvorem vbodu délky 1 cm, kdy bodný kanál probíhal v podkoží tangenciálně pod velmi ostrým úhlem k ploše zad do hloubky 6 cm a nepronikl do dutiny hrudní, avšak v případě průniku čepele nože do dutiny hrudní by hrozil vznik pneumotoraxu, poranění plic a krvácení do dutiny hrudní a jednak vážné zranění – bodnou ránu v oblasti pravého třísla, s otvorem vbodu délky cca 5 mm a hloubky min. 2 cm a s drobným poraněním stehenní tepny, přičemž se jednalo o vážné, život ohrožující poranění, když bez chirurgického operačního ošetření by toto poranění vedlo k rozvoji krvácivého šoku v řádu desítek minut a k následnému úmrtí poškozeného R. J. v důsledku vykrvácení a v případě protěti stehenní tepny, jejíž tloušťka stěny je 0,5 mm a průměr tepny je cca 5-8 mm jakož i v případě poranění žíly a jejich větví, by hrozilo vykrvácení a tím i úmrtí poškozeného dokonce v řádu desítek vteřin, avšak díky okamžité a účinné laické první pomoci, poskytnuté další nájemníci domu D.N. nar. XXXXX, díky včas poskytnuté vysoce specializované lékařské péči, spočívající

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

v akutním chirurgickém zákroku a především díky shodě náhod, k úmrtí poškozeného R. J., nar. XXXXX, nedošlo

tedy

1. jednak jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal takový čin souloží a jednak se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného násilím donutil k pohlavnímu styku spáchanému souloží, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,
2. jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu,
3. - poškodil cizí věc a způsobil na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,
- dopustil se na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,
- jiného násilím nutil, aby něco konal a spáchal takový čin se zbraní
4. dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně po předchozím uvážení usmrtil, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

tím spáchal

1. zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonáný a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,
2. přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku,
3. - přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku,
- přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku
- zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku
4. zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku

Za to se odsuzuje

Podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

16 (šestnácti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku k testu propadnutí věci, a to:

- 1 ks loveckého nože zn. Columbia s černou stříenkou, o celkové délce 29 cm a délce čepele 17,5 cm

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozenému R. J. nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX nemajetkovou újmu ve výši 150.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený R. J. se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozenému subjektu Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, IČO: 411197518, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020 materiální škodu ve výši 32.667,27 Kč.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka v Jihlavě, podal dne 25. 6. 2021 u zdejšího soudu obžalobu na R. V., v níž mu kladl za vinu spáchání rozsáhlé trestné činnosti násilného charakteru. Trestné jednání obžalovaného je rozčleněno do čtyř skutkových dějů, byť se vzájemně prolínají a je kvalifikováno také v podané obžalobě podle celkem pěti skutkových podstat příslušných trestných činů.
2. Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, provedl u hlavního líčení 14. 9. 2021 a 22. 9. 2021 veškeré dostupné důkazy a z nich učinil odpovídající skutková zjištění. Z důvodu přehlednosti považuje nalézací soud za nezbytné rozčlenit provedené důkazy a skutková zjištění z nich učiněná samostatně ke každému bodu obžaloby, resp. výroku rozsudku. Dílem se skutková zjištění a jednotlivé důkazy vzájemně prolínají, a proto je lze vztáhnout k více částem trestného jednání obžalovaného R. V..

A/ Skutková zjištění

Bod 1.

3. V bodě 1. podané obžaloby bylo R. V. kladeno za vinu, že *celkem nejméně v devíti případech v blíže nezjištěné době od léta 2018 do ledna 2020 vždy v bytě na adrese XXXXX, který s jejich společnými nezletilými dcerami obývala jeho bývalá družka T. T., narozená XXXXX, do kteréhož bytu jej tato vždy dobrovolně pustila a někdy jej zde nechala i přespat, vždy v ložnici, využívaje jeho fyzické převahy, a to přes její výslovný nesouhlas a odstrkování rukama, překonal tento její odpor tak, že ji pevně držel za ruce, aby se nemohla bránit a hýbat a vykonal na ní soulož, přičemž takto se na ní snažil vykonal soulož ještě i v červnu 2020, kdy se mu však ubránila kopáním nohama, díky čemuž k obviněným zamyšlené nedobrovolné soulož s poškozenou T. T. v tomto případě nedošlo.* Toto jednání R. V. bylo v obžalobě kvalifikováno jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, dílem ukončený, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.
4. **Obžalovaný R. V.** u hlavního líčení 14. 9. 2021 popřel, že by se dopustil tohoto trestného jednání tak, jak je v obžalobě uvedeno. Na počátku své výpovědi poukázal na časové nepřesnosti s tím, že v létě 2018 prakticky, až do podzimu téhož roku, se nemohl trestného jednání na adrese XXXXX dopustit, neboť v té době T. T. bydlela na druhém konci města. K samotné podstatě trestného jednání, které je mu v tomto bodě obžaloby kladeno za vinu, obžalovaný uvedl, že mezi ním a poškozenou došlo k mnoha pohlavním stykům, ale že by se poškozená úplně bránila, se říct nedá. Podle názoru obžalovaného je velmi složité, aby se v jejím vyjádření vyznal, neboť nejdříve mu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

třeba řekla, že ten den nic nebude a potom, když šli spát, tak se to změnilo. K dotazu soudu, zda ho poškozená někdy opakovaně odmítla, obžalovaný připustil, že ho někdy večer odkázala na ráno a ráno jej odkázala na večer, v jiných případech řekla, ať počká, až ona usne. Na svoji obhajobu obžalovaný tvrdil, že to byla údajně jedna z jejich oblíbených sexuálních praktik, což, jak je dále rozvedeno, T. T. vyloučila. Obžalovaný dále uvedl, že se nedá říct, že by ho poškozená vyloženě kopala, ale připustil, že naznačovala odpor. To se však, podle jeho názoru, dá vyložit různě a on si to vyložil tak, že jde o odpor, aby se pouze tzv. „neřeklo“. V další části své výpovědi, k dotazu soudu, jakým způsobem poškozená naznačovala svůj odpor k pohlavnímu styku, obžalovaný uvedl, že tím, že mu řekla, že ten den to nechce, ale že by se pak vyloženě bránila, se říct nedá, protože se bránila pouze slovně. Sám obžalovaný si neuvědomuje, že by se poškozená pohlavním stykem bránila fyzicky. Navíc, podle jeho názoru, mohla z bytu odejít. Obžalovaný popřel, že by T. T. řekl, že když s ním nebude mít sex, že jí nezaplátí výživné. Všechny sexuální styky mezi nimi, vykonané souloží, byly dobrovolné, protože byly na jejich vzájemné dohodě. On sám neměl důvod mít pochybnosti, že ze strany poškozené jsou tyto sexuální styky dobrovolné. Pokud se poškozená v jednom případě, v červnu 2020, pohlavnímu styku vykonanému souloží, ubránila, bylo to vlastně až v tom červnu 2020. Obžalovaný si, podle svého vyjádření, neuvědomuje, že by se bránila tak, že by ho kopala a že by mu v pohlavním styku zamezila. Rozhodně nemusel překonávat nějaký její odpor, když navíc takové jednání mu vůbec není příjemné. Poškozená v několika případech vyžadovala, aby ji při sexuálním styku pevně držel. Na počátku roku 2020, jak obžalovaný uvedl, měli sexuální styky v bytě v XXXXX, protože měli nějakou dohodu, že budou pokračovat ve svém společném soužití. Opakovaně obžalovaný na svoji obhajobu uvedl, že součástí jejich sexuálních praktik bylo to, že nechal poškozenou usnout a potom s ní měl pohlavní styk. To ovšem T. T., jak bude rovněž rozvedeno dále, zcela vylučuje. V závěru své spontánní výpovědi obžalovaný uvedl, že restné jednání, které je mu kladeno za vinu pod bodem 1. v plném rozsahu popírá. K dotazu státního zástupce pak upřesnil předchozí část své výpovědi, týkající se ukončení trestu domácího vězení, kdy mylně hovořil o podzimu roku 2019, ačkoliv se to vztahuje na podzim roku 2018. Po předstření výpovědi z přípravného řízení postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu (č. l. 323b) obžalovaný připustil, že se s poškozenou dohadoval poté, když ona sexuální styky odmítla, ale nakonec se svlékla a řekla „tak dělej“. Obžalovaný R. V. u hlavního líčení uvedl, že ji rozhodně nepřesvědčoval, ani pohlavní styky ničím nepodmiňoval, neboť takový není. Maximálně by ji spíše přemlouval. K dotazu soudu obžalovaný uvedl, že si sám nemyslí, že by v inkriminovaném období měl s poškozenou pohlavní styky, vykonané souloží, které ona by nechtěla.

5. Ze svého jednání je obžalovaný R. V. usvědčován především výpovědí **poškozené T. T.**, která byla vyslechnuta u hlavního líčení dne 22. 9. 2021 a v zásadě potvrdila stejné skutečnosti, jako v přípravném řízení. T. T. uvedla, že po ukončení jejího partnerského vztahu s obžalovaným, s ním začala řešit výživné na jejich dvě nezletilé dcery, což se mu nelíbilo. Obžalovaný nakonec začal k nim do bytu chodit v době, když už dcery spaly, přinesl jí peníze a nakonec to dopadlo tak, že spolu skončili v posteli. Poškozená připustila, že někdy to bylo více dobrovolné, někdy méně dobrovolné, protože ona se mu úplně nebránila, když věděla, že pokud s ním nebude chtít spát, tak peníze, jako výživné, nedostane. Sama uvedla, že obžalovaného měla pořád nějakým způsobem ráda a zpočátku chtěla zachránit i rodinu. Obžalovaný ji ovšem párkrát řekl, že za ty peníze, co jí dává, by to tak mělo být. Když si poškozená našla byt v XXXXX, obžalovaný za dcerami také docházel, pořád si myslel, že celý partnerský vztah zachrání tím, že spolu budou spát. T. T. výslovně uvedla, že v té době už trvala na tom, že má obžalovaný chodit pouze za jejich nezletilými dětmi, že ona už s ním být nechce. Současně připustila, že několikrát s ním měla pohlavní styk dobrovolně, protože si myslela, že bude všechno fungovat, jak by mělo, ale když nastaly znovu konflikty s obžalovaným, už s ním doslova spát nechtěla, a to se mu pochopitelně nelíbilo. Několikrát, když po hádce spolu nemluvili, obžalovaný doslova počkal, až ona usne, sundal jí kalhotky, a začal s ní souložit, což poškozenou probudilo. V posledních třech letech to bylo časté. K dotazu soudu poškozená vysvětlila, že když se nastěhovala do bytu v XXXXX, obžalovaný zde vyžadoval

pohlavní styk, vykonaný souloží, při němž ho ona odstrkovala, z ložnice odešla, protože s ním souložit nechtěla, mohlo to být ve více případech, ale ona už nedokáže určit, kolik jich bylo. Nejméně jedenkrát měsíčně s ním skutečně spát nechtěla, ale obžalovaný na tom trval. To bylo asi jedenkrát za měsíc a nejméně asi čtyřikrát během tří měsíců poté, co už ho vlastně vyhodila. Tyto tři měsíce nedobrovolně soulož vydržela, vždy asi jedenkrát měsíčně. Obžalovaný její slovní nesouhlas překonával rovněž nejdříve slovně, kdy se snažil být milý, tzv. jí mazal med kolem pusy, ale i poté, co ona sama pohlavní styk nechtěla, začal ji svlékat. V této situaci poškozená opakovaně obžalovanému říkala, že ho nechce, odstrkovala ho a snažila se od něj dostat dál. Odstrkovala ho rukama i nohama, protože tam spaly děti, byť ve vedlejší místnosti, nakonec to vždy vzdala, protože nechtěla hrát divadlo, nechtěla, aby se děti probudily, a proto nechala obžalovaného, ať udělá, co potřebuje. T. T. vyloučila, že v situaci, kdy si obžalovaný pohlavní styk vynucoval, by jí vyhrožoval fyzickou újmou nebo že by se k ní choval mimořádně násilně. Podle jejího tvrzení se násilí obžalovaného projevovalo např. v tom, že jí ve třech až pěti případech víc zmáčknu rukou, a proto ona po chvíli vzdala snahu říkat mu, že souložit nechce. Ruku jí zmačkl, když se snažila ho odstrčit. Za této situace jí přidržel v posteli, když ona u toho ležela. Ruce jí chytil při pohlavním styku proto, aby se nemohla bránit a s ohledem na nezletilé děti se poškozená skutečně výrazně fyzicky nebránila, ani nekřičela. V závěru této části své výpovědi k bodu 1. obžaloby, poškozená T. T. uvedla, že v posledním případě, kdy skutečně mezi nimi k souloží nedošlo, situace probíhala tak, že ona již byla rozhodnutá, že mu další pohlavní styky nedovolí. Obžalovaný ovšem znovu přišel, snažil se ji přemlouvat, aby s R. J. nic neměla, aby mezi nimi nevznikal další vztah. Poškozená mu opakovaně řekla, aby odešel, což obžalovaný neudělal, nakonec za ní přišel do ložnice, ale i zde T. T. opakovaně odmítala mít s ním pohlavní styk, vykonaný souloží, jako v minulosti. Tentokrát, jak sama potvrdila, kopala, odstrkovala ho, nohy se snažila dávat k sobě. Obžalovaný, přestože byl hodně sexuálně vzrušený a sundal si kalhoty, na ni nakonec soulož nevykonal. Přesto u něj došlo k sexuálnímu uspokojení, i když poškozená sama přímému sexuálnímu styku, vykonanému souloží, zabránila. Obžalovaný však byl silně vzrušený a svůj pohlavní úd zřejmě třel o části jejího těla.

6. Kromě výpovědi obžalovaného a poškozené měl nalézací soud k dispozici pouze jediný další důkaz, a to nepřímou **svědeckou výpověď T. K.**, které se poškozená v několika případech s jednáním obžalovaného svěřila. T. K. byla vyslechnuta v přípravném řízení 7. 8. 2020 procesně řádným způsobem (č. l. 360-361) a její výpověď byla u hlavního líčení 14. 9. 2021 čtena postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědkyně uvedla, že se s poškozenou T. T. zná několik let díky tomu, že jejich děti chodily do stejné školky. Obě se začaly později stýkat i v rámci společenských kontaktů. Přibližně před rokem (cca v letních měsících roku 2019) se poškozená začala svědkyni svěřovat s problémy, které má v soužití s obžalovaným R. V., tedy otcem jejich dětí. Poškozená jí sdělila, že na ni žárlí. I když nejsou partneři, třikrát týdně ji třeba sleduje pod oknem bytu, jestli nemá někoho doma, potom na ni zvoní a chce jít k ní domů apod. Přibližně za sedm měsíců (pozn. soudu cca v lednu 2019) jí poškozená řekla, že obžalovaný za ní přišel domů a domáhal se sexu, když ho sama odmítla, obžalovaný v bytě zůstal, přišel za ní do ložnice, a přestože sama nechtěla, vykonal na ní soulož. Svědkyně potvrdila, že poškozená T. T. byla bezradná a sdělila jí, že nevěděla, jak se mu má bránit. Asi dva měsíce poté jí poškozená opět řekla, že k ní přišel obžalovaný domů opilý, znovu chtěl sex, a když se mu bránila, dokonce tak, že mu dala ránu pěstí, ho to ještě více vzrušilo a pohlavní styk na ní vykonal. T. T. svědkyni jednoznačně řekla, že to sama nechtěla, že to bylo proti její vůli. Svědkyně uvedla, že v tom okamžiku byla poškozená rozrušená, ona se jí raději na podrobnosti nevyptávala a snažila se ji utišovat.
7. Pro úplnost lze podotknout, že kromě těchto tří výpovědí měl nalézací soud z hlediska materiálních důkazů k dispozici pouze **protokol o prohlídce těla** poškozené T. T., když při prohlídce byla pořízena i potřebná **photodokumentace** č. l. (č. l. 9-11). Na těle poškozené T. T. nebyly zjištěny žádné relevantní stopy, které by svědčily o tom, že byt' v minimálním rozsahu, přesto jí fyzicky bylo ublíženo na zdraví a byla jí způsobena nějaká újma svědčící o použitím násilí. Význam tohoto důkazu však nelze hodnotit ve prospěch obžalovaného. Je třeba zdůraznit, že prohlídka těla

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

poškozené T. T. byla provedena 6. 8. 2020, tedy s podstatným časovým odstupem poté, co obžalovaný ukončil trestné jednání popsané v bodě 1. obžaloby, spočívající v násilném vynucování pohlavních styků, vykonaných souloží. Ostatně ani sama poškozená T. T. nepotvrdila, že by v některém z těchto případů, kdy si obžalovaný, byť za použití násilí, na ní vynutil pohlavní styk, vykonaný souloží, utrpěla nějaké zranění, třeba i v lehčí formě. To však nic nemění na následných právních závěrech nalézacího soudu o použitém násilí, jak bude rozvedeno v pasáži, týkající se užité právní kvalifikace.

8. Významným důkazem, který však poskytl nalézacímu soudu další podklad pro závěr o věrohodnosti výpovědi poškozené T. T., byl znalecký posudek, který byl zpracován k otázce jejího duševního stavu. **Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie** (č. l. 539-544), který byl postupem podle § 211 odst. 5 trestního řádu čten u hlavního líčení 22. 9. 2021, bylo prokázáno, že poškozená T. T. z hlediska psychiatrického netrpěla a netrpí žádnou duševní chorobou, ani duševní poruchou ve smyslu psychopatie. Poškozená není závislá na návykových látkách nebo alkoholu. Rozumové schopnosti T. T. jsou průměrné. Nalézací soud považuje za stěžejní zjištění znalců o tom, že rozumové schopnosti umožňují poškozené vnímat, chápat, zapamatovat si a reprodukovat prožitý děj. Výsledky znaleckého zkoumání skýtaly soudu podklad pro závěr o obecné věrohodnosti této svědecké výpovědi. Znalci dále zjistili, že osobnost poškozené je společenská, komunikativní, emočně stabilizovaná. Poškozená T. T. je dostatečně sociálně a pracovní adaptovaná, když znalci současně uzavřeli, že u ní nebyly zjištěny žádné známky pro snížení obecné věrohodnosti. Podstatným kritériem pro závěry nalézacího soudu byla znalecká zjištění, týkající se specifické věrohodnosti výpovědi poškozené T. T.. Znalci se zaměřili na zkoumání jejího vztahu k obžalovanému R. V. a uzavřeli, že u poškozené nebyla zjištěna žádná motivace ke křivé výpovědi, ani osobnostní patologie. Podle názoru nalézacího soudu to bylo ostatně zřejmé z vystoupení poškozené u hlavního líčení, když rozhodně nevypovídala záměrně negativně vůči samotnému obžalovanému a bylo patrné, že i přes prožité traumatické události má k němu do jisté míry pořád kladný citový vztah. Rozhodně se poškozená nesnažila obžalovaného prezentovat absolutně negativně, kriticky, příp. jej, pro jeho celkové trestné jednání, jakkoliv dehonestovat. Ostatně i znalci v závěru svého znaleckého zkoumání poukázali na to, že poškozená události vnímá a upřesňuje racionálně, sama nemá tendence je dramatizovat. Objektivně u ní nebyly zjištěny příznaky viktimitizačního syndromu, jako traumatu ze znásilnění.
9. Na základě takto provedeného dokazování ustálil soud skutkový děj do podoby uvedené ve výroku tohoto rozsudku. V zásadě jediná změna, která byla provedena oproti obžalobě, se týkala četnosti dokonaných pohlavních styků, vykonaných souloží, a to v návaznosti na prokázanou změnu časové periody trestného jednání. Nalézací soud akceptoval závěrečný návrh státního zástupce na upřesnění časové periody, a to nikoliv na období počínající létem 2018, ale až na období počínající lednem 2019, a to s odkazem na výpověď obžalovaného, tak i na výpověď poškozené T. T.. Díky tomu také došlo ke snížení počtu dílčích útoků, tj. nedobrovolně vykonaných pohlavních styků formou soulože z devíti případů, uvedených v obžalobě, na osm případů, uvedených ve výroku rozsudku, a to opětovně s odkazem především na výpověď poškozené. Jak vyplývá ze shora rozebraných důkazů, byla to právě výpověď poškozené T. T., která byla stěžejním usvědčujícím důkazem. Nalézací soud proto důsledně její svědeckou výpověď hodnotil, a to jak samu o sobě, tak v kontextu s dalšími důkazy provedenými u hlavního líčení. Z výpovědi poškozené T. T. i jejího celkového vystoupení u hlavního líčení lze spolehlivě učinit závěr o tom, že se jedná o důkaz věrohodný. Poškozená vypovídala o hlavních událostech u hlavního líčení shodně jako v přípravném řízení. Její výpověď byla věcná, logická, dobře strukturovaná. Jak nalézací soud uvedl shora, ani v náznaku nebylo zjištěno, že by poškozená vypovídala záměrně negativně v neprospěch obžalovaného, že by se mu chtěla pomstít, události by nad míru přiměřenou objektivně zjištěným skutečností, jakkoliv zveličovala, dramatizovala apod. Z hlediska těchto základních skutečností proto soud považoval výpověď svědkyně samy o sobě jako důkaz věrohodný. Závěry nalézacího soudu jsou pak podpořeny i znaleckým zkoumáním duševního stavu poškozené, kdy, jak je

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

rozvedeno shora, nebyly zjištěny známky pro úvahy o snížené nebo dokonce vyloučené obecné věrohodnosti. Ani v konkrétním případě přes traumatické opakované a dlouhodobé události, tj. útoky ze strany obžalovaného, nebyla zjištěna žádná motivace pro snížení věrohodnosti specifické, tj. ve vztahu ke konkrétnímu pachateli nebo ke konkrétním událostem. Poškozená svou výpovědí u hlavního líčení dala najevo, že do jisté míry má k obžalovanému pořád kladný vztah, neboť ho vnímá jako otce svých dětí, jimž nechce tyto rodičovské vazby přerušit. Sama ovšem s obžalovaným už žádný osobní, zejména partnerský vztah mít nechce a jak uvedla, chce již žít svým životem. Z hlediska obecných zásad trestního řízení je pak třeba zdůraznit, že nalézací soud neměl k dispozici pouze tvrzení obžalovaného a tvrzení hlavního svědka, tj. poškozené T. T.. Výpověď poškozené koresponduje i s nepřímým důkazem, kterým je především výpověď svědkyně T. K., již se poškozená, aniž by věděla, že dojde k trestnímu stíhání, s těmito událostmi svěrovala. Na základě všech rozhodných skutečností, zjištěných z procesně řádně opatřených a provedených důkazů u hlavního líčení, **dospěl soud k závěru**, že trestné jednání obžalovaného bylo bezpečně a spolehlivě prokázáno a naopak jeho obhajoba byla jednoznačně vyvrácena. Pokud se obžalovaný hájil tím, že ze strany poškozené šlo o pohlavní styky, vykonané souloží, dobrovolné absolutně ve všech případech, jeho tvrzení vyvrátila sama poškozená T. T.. Poškozená jednoznačně popsala, jakým způsobem, a to nejen slovním, ale fyzickým, tj. odstrkováním, kopáním apod., mu dávala najevo, že pohlavní styk, vykonaný souloží, s ním mít nechce. Nelze tedy akceptovat argumentaci obhajoby obžalovaného o tom, že se ve vyjádření poškozené nevyznal. Právě opakovaně udávaný fyzický odpor poškozené musel být pro obžalovaného jednoznačně čitelný a nebyl oprávněn si jej vykládat tak, jak jemu samotnému v daný okamžik vyhovovalo. Stejně tak nelze považovat výpověď poškozené za nevěrohodnou jen proto, že toto trestné jednání obžalovaného oznámila díky součinnosti svého tehdejšího partnera R. J.. Spíše naopak se lze zcela důvodně domnívat, že poškozená si uvědomila závažnost trestného jednání obžalovaného i to, že je obětí násilného trestného činu. Naopak R. J. jí v této situaci poskytl běžnou morální podporu. Skutečnosti zjištěné soudními znalci o tom, že se poškozená necítí být obětí znásilnění, nemohou svědčit ve prospěch obžalovaného. Jedná se o subjektivní hodnocení poškozené a nalézací soud si v této souvislosti dovoluje podotknout, že v jiných, typově obdobných, případech se naopak setkává s výrazně negativním subjektivním hodnocením takových obětí a nezřídka i s následky v podobě posttraumatických stresových poruch. Jestliže k takovým následkům u poškozené prokazatelně nedošlo, nelze tím bagatelizovat trestní odpovědnost obžalovaného R. V. za jinak prokázané relevantní jednání, vykazující veškeré znaky trestného činu znásilnění. Byť sama poškozená uvádí, že se necítí být obětí znásilnění, je to nepochybně proto, že laická veřejnost znásilnění vnímá poněkud odlišně, než jak ji zákonodárce vymezil v příslušném ustanovení § 185 trestního zákoníku, což bude rozvedeno dále. V této souvislosti lze podotknout, že není nezbytnou podmínkou pro závěry o trestní odpovědnosti to, že oběť utrpí, díky použitému jednání, fyzickou újmu na zdraví v podobě modřin, oděrek, zlomenin, škrábanců apod. Vnitřní psychický pocit oběti, zde poškozené T. T., není rozhodující pro závěry nalézacího soudu o naplnění formálních znaků příslušné skutkové podstaty.

Bod 2.

10. V bodě 2. obžaloby bylo R. V. kladeno za vinu, že *v době od června 2020 do dne 4. 8. 2020 opakovaně i několikrát denně telefonicky kontaktoval jeho bývalou družku T. T., narozenou XXXXX, a slovně jí vyhrožoval mimo jiné i tím, že jí a jejího tehdejšího přítele R. J., narozeného XXXXX, zabije, že uhoří v autě, že chcípnu, že si to klidně odsedí, čímž nejméně u poškozené T. vyvolal obavu o jejich životy a zdraví, zejména když tyto výhrůžky byly ze strany obviněného podpořeny i tím, že chodil často bezdůvodně k jejímu bydlišti, a to až do vstupních prostor bytového domu, ve kterém v té době oba poškození bydleli, kdy naposledy takto poškozené T. T. telefonicky, a to ačkoli ho jmenovaná výslovně předem upozornila, že tento hovor nahrává, vyhrožoval dne 4. 8. 2020 v době asi od 11:05 hodin do 11:43 hodin, kdy kromě vulgárních nadávek, že R. J. je „zkurvenec, čurák starý, zasraný, zpuchblý, malý, alkoholík, feťák“ a podobně, tak postupně, a to v návaznosti na předchozí konflikty, včetně jím realizovaného záměrného poškození vozidla XXXXX poškozeného J. z předešlého dne (viz bod 3.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

dále), při tomto telefonátu vyhrožoval usmrcením slovy: "Já jsem ho měl už dávno zmrzačit, tu kurvu tlustou, starou, už dávno měl být vod něj pokoj, ty vole, dávno jsem to měl udělat, hnedka na začátku, jak do tebe mrdal! .... Nezaslouží si nic jinýho, než aby zdechnul, eště horší, daleko horší smrti než jeho dcera, má jít za ní, ať sboří v pekle..... Proto jsem tam šel, proto jsem tu kurvu starou zasranou chtěl sprovodit ze světa. Nezaslouží si ta kurva, aby byl, kde jsou naše děti a aby žil, nezaslouží si to. Chápeš? .... Nejsem pro naše děti nebezpečný, určitě ne, pro tebe a toho zkurvence možná, ale pro naše děti ne. To si uvědom. .... (volaná poškozená,, ...a oni se budou dávat, jak tam zabijíš R. nebo mě?") „Úplně v klidu. Hnedka potom bych jim vysvětlil, hnedka potom bych jim to vysvětlil, v klidu. Na co se mají dávat? Na co se mají dávat? Na tu jeho vopuchlou drážku? Každý den, každý ráno, každý večer, furt? To je bezčí? To radši ať se dívají na to, jak ho tam zruším. Hnedka potom bych jim řekl, že už k nám nepříjde nikdy, že už bude od něj klid. .... A dokud von bude žít nablízku, tak já ho nepřestanu nenávidět a budu mít snahu ho zabít. Do té doby, než se mi to podaří, nebudu mít klid. Buď se zabije sám, nebo k tomu budu chtít kdykoli pomoci. .... Proč nevylezl z toho auta, když jsem tam přišel, zastavil. On měl jít do píči.“. Toto trestné jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako přečin nebezpečného vyhrožování podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.

11. **Obžalovaný R. V.** v rámci své výpovědi u hlavního líčení 14. 9. 2021 potvrdil, že poškozené T. T. skutečně volal několikrát denně. Hájil se však tím, že tvrzení obžaloby se opírá o zveličené vyjádření R. J.. Současně však obžalovaný přiznal, že když je to v obžalobě takto napsané a je to zachycené na zvukové nahrávce, tak asi pravděpodobně poškozené vyhrožoval. Současně však tvrdil, že se s ní vlastně snažil komunikovat na nějaké rozumné úrovni, i když se mu to ne příliš úspěšně dařilo. Podle jeho tvrzení, s vyhrožováním začal vlastně R. J.. Obžalovaný sám nabyl neodbytného dojmu o tom, že T. T. takové jednání imponuje, a proto se snížil taky k těmto výhrůžkám. K dotazu soudu obžalovaný uvedl, že si není vědom toho, že by se takto měl chovat od června 2020, neboť poprvé výhrůžky uplatnil až v tom srpnu. Pokud v minulosti nějaké výhrůžky, jakože poškozenou i R. J. zapálí v autě, nebo že by je zabil, uvedl, pak to popisoval jako svoje přání, tedy že by mu vyhovovalo, kdyby se něco takového stalo, ale nepovažoval to záměr, že by vyhrožoval, že něco takového provede. Dal najevo, že by si přál, aby se něco takového stalo bez jeho zavinění. Určitě neřekl nikdy, že zabije jednoho nebo druhého. Pokud vyhrožoval, že jim fyzicky ublíží na zdraví, nebral to jako směrodatnou výhrůžku. O tom, že T. T. nahrává jeho hovor, mu řekla 4. 8. 2020. V závěru výpovědi k této části obžaloby sám uvedl, že pokud jsou jeho výroky zaznamenané na zvukové nahrávce, tak asi nemá význam, aby to sám zpochybňoval.
12. Ze svého trestného jednání je obžalovaný usvědčován také především výpovědí **poškozené T. T.**, vyslechnuté u hlavního líčení 22. 9. 2021. Svědkyně také k této části skutkového děje vypovídala u hlavního líčení v zásadě shodně jako v přípravném řízení. Z důvodů shora rozvedených neměl nalézací soud ani zde důvodu pochybovat o věrohodnosti její výpovědi, která navíc koresponduje, kromě nepřímé výpovědi svědkyně T. K. a dílčími údaji uvedenými R. J., především se zvukovou nahrávkou rozhodujícího telefonátu. T. T. u hlavního líčení uvedla, že svůj partnerský vztah s R. J. v zásadě obnovila na konci června 2020 po pohřbu jeho nezletilé dcery K. Obžalovaný, když se to dozvěděl, volal jí asi desetkrát za den, i když některé dny se třeba neozval. Pořád jí říkal, že s ním nemá být, nadával jí, nadával na R. J.. Jeho jednání vyvrcholilo 3. 8. 2020 útokem na vozidlo R. J. (pozn. soudu viz bod 3. výroku rozsudku a obžaloby). U hlavního líčení svědkyně uvedla, že než se to auto vlastně začalo řešit a ona si nahrávala telefonáty obžalovaného, volal jí skoro každý den a mohlo jich být asi 50 za měsíc. Obžalovaný jí zpočátku přímo úplně nevyhrožoval, ale vždycky spíše konstatoval, že by měl R. taky chcípnout, že by se měl vybourat, že by se měla vybourat ona s ním, tedy oba dva. Bylo to také konstatování toho, co by obžalovaný chtěl. Nalézací soud považuje za podstatné z hlediska užití právní kvalifikace především vyjádření svědkyně o tom, že z obžalovaného měla strach. V těchto telefonátech na ni totiž křičel, byl hodně nervózní, roztěkaný a ona se ho bála. Někdy na ni takto křičel nejen do telefonu, ale i osobně. Kromě toho sama postupně zjistila, že ji obžalovaný sleduje. Například ho zahlédla kukátkem ve dveřích, jak stojí na chodbě, a to dokonce i večer, když šla sama na záchod a podívala se, proč se na chodbě svítí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

V jiných případech, když seděla např. s R. J. na balkóně, slyšeli, jak byl obžalovaný pod balkónem naproti ve křoví anebo ho slyšela, jak chodí pod ložnicí, protože měli otevřené okno.

13. Nepřímým důkazem je také v tomto případě výpověď **svědkyně T. K.**, která v závěru své výpovědi v přípravném řízení (č. l. 361b) uvedla, že jí T. T. říkala, že ji obžalovaný do telefonu říkal, aby náhodou holky neuhořely taky, když ona je s R.. Svědkyně vysvětlila, že R. J. zemřela dcera ve věku 13 let, která vylezla na železniční vagón a zasáhl ji proud. T. T. svědkyni dokonce sdělila, že půjde za psychologkou a většinou ji volala ve stavu, kdy vzlykala a těžce to nesla. Sama litovala hlavně dcery, že se tohle děje, ale poškozená sebe příliš neřešila.
14. Stěžejním a objektivním důkazem pro závěry nalézacího soudu, jak z hlediska skutkového, tak z hlediska následně užití právní kvalifikace, je **zvuková nahrávka telefonátů** mezi obžalovaným R. V. a poškozenou T. T. (viz CD nosič č. l. 22). Zachyceno je pouze část telefonátů, a to od 26. 7. 2020, i když jak vyplývá z výpovědi poškozené T. T., která byla ostatně podkladem pro revizi časových údajů uvedených v obžalobě, tyto telefonické útoky začal obžalovaný realizovat již v červnu 2020. O tvrzení poškozené není důvodu pochybovat, neboť i zvukové nahrávky z období od 26. 7. 2020, které jsou také v podstatných pasážích přepsány v písemném textu **úředních záznam** (č. l. 22-26), svědčí o zcela odlišném způsobu vyjadřování obžalovaného, než který užíval a prezentoval u hlavního líčení. Je zcela zjevné, že obžalovaný používal hrubé a vulgární výrazy, a to nejen ve formě nadávek, ale i ve formě naprosto dehonestujícího označování poškozené i jejího tehdejšího partnera R. J.. Poškozená sama uvedla, že tyto telefonáty bývaly někdy i desetkrát denně, během měsíce jich mohlo být i padesát. Nahrávat je začala až v době, kdy se tato trestní věc začala řešit. Stěžejní je pochopitelně závěrečná nahrávka dialogu obžalovaného ze 4. 8. 2020, která odpovídá přepisu jeho slovního vyjádření, uvedeného v obžalobě a v konečném důsledku i ve výroku rozsudku. Z hlediska závěrů o trestní odpovědnosti považuje nalézací soud za podstatné zcela jednoznačné vyjádření obžalovaného R. V. na adresu R. J., v níž mu vyhrožuje usmrcením slovy „já už jsem ho měl dávno zmrzačit ...“. V další části dialogu se obžalovaný vrací k událostem z předchozího dne, tj. z 3. 8. 2020, které jsou předmětem skutkového děje popsaného pod bodem 3. výroku rozsudku, když říká „proto jsem tam šel, proto jsem tu kurvu starou, zasranou, chtěl sprovodit ze světa ...“. Důkazy prokazující jeho jednání ze dne 3. 8. 2020 jednoznačně svědčí o cíleném útoku na poškozeného R. J., byť sedícího v autě, přesto za situace, kdy obžalovaný užil kovové tyče, kterým auto zásadně poškodil v části, kde seděl R. J.. Ze zvukové nahrávky i přepisu tohoto telefonátu ze dne 4. 8. 2020 je podstatné i vyjádření obžalovaného o tom, když připouští, že pro T. T. a pro R. J., kterého označuje jako „zkrvence“, je možná nebezpečný. Záměr obžalovaného R. J. usmrtit dal obžalovaný sám zcela konkrétně najevo, když odpověděl na dotaz poškozené T. T. o tom, zda se děti budou dívat, jak zabíjí R. nebo ji samotnou, obžalovaný totiž odpověděl „úplně v klidu, hned potom bych jim vysvětlil, hned potom bych jim to vysvětlil, v klidu ...“, „to radši ať se dívají na to, jak ho tam zruším, hnedka potom bych jim řekl, že už k nám nepřijde nikdy, že už bude od něj klid ...“. V další části hovoru obžalovaný prezentoval jednoznačně svůj úmysl poškozeného usmrtit, což je významné pro skutková zjištění týkající se bodu 4., tj. jeho fyzického útoku na R. J. ze dne 17. 12. 2020. Obžalovaný totiž uvedl „a dokud von bude žít na blízku, tak já ho nepřestanu nenávidět a budu mít snahu ho zabít. Do té doby než se mi to podaří, nebudu mít klid. Buď se zabije sám, nebo k tomu budu chtít kdykoliv pomoci“.
15. Na základě takto provedeného dokazování dospěl soud **k závěru**, že skutkový děj, popsaný v obžalobě, byl bezpečně a spolehlivě prokázán, jednak výpovědi poškozené T. T., kterou soud ze shora rozvedených důvodů hodnotil jako věrohodnou. Nepřímo je prokázán i dílčí částí výpovědi svědkyně T. K.. Zásadním objektivním důkazem je zvuková nahrávka telefonátu obžalovaného T. T.. V neposlední řadě lze poukázat i na to, že obžalovaný, byť bagatelizoval svoje trestné jednání, v tomto případě zásadně skutkové okolnosti nepopřel.

Bod 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

16. Obžalovanému R. V. bylo v této části obžaloby kladeno za vinu, že *dne 3. 8. 2020 ráno kolem 7.00 hod. na kruhovém objezdu v XXXXX, kam již přišel vyzbrojen železnou tyčí dlouhou asi 40 cm, a to s cílem užit jí přímo vůči R. J., narozenému XXXXX, a nebo jeho majetku, touto tyčí zaútočil na pomalu zde projíždějící vozidlo XXXXX tohoto poškozeného, které bylo řízené shora jmenovanou T. T. a kromě na místě spolujezdce sedícího R. J. v něm na zadních sedadlech seděly i obě nezletilé dcery obviněného a poškozené T., kdy obviněný touto železnou tyčí záměrně silně udeřil do čelního skla vozidla tak, že toto popraskalo a několikrát takto udeřil i do jeho boku, čímž jmenovanému R. J. rozbitím čelního skla, dvěma vrypy na pravém boku vozidla a promáčknutím sloupku jeho pátých dveří způsobil tímto poškozením škodu v celkové výši 29.130 Kč. V obžalobě bylo jeho trestné jednání kvalifikováno jako přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.*
17. **Obžalovaný R. V.** u hlavního líčení dne 14. 9. 2021 k tomuto bodu obžaloby uvedl, že není pravda, že by na kruhovém objezdu čekal se železnou tyčí, nebo že by tam vůbec čekal. Měl v úmyslu komunikovat s T. T. a se svými dětmi, proto šel směrem k jejich domu. Tyč našel náhodou opodál. S poškozenou T. T. chtěl běžně mluvit, běžně komunikovat. K dotazu soudu vysvětlil, že se jí nemohl dovolat, protože mu nebrala telefon. Ten den totiž měl mít děti u sebe, ale asi o půl sedmé ráno mu přišla SMS zpráva, že se změnila situace a on si to chtěl s poškozenou vyříkat. Uvedenou tyč našel až v ulici a vzal ji do ruky, když viděl, jak vyjíždí auto z parkovacího místa. Obžalovaný potvrdil, že věděl, že se jedná o auto R. J., neboť jeho auto zná, když jako odborník se v autech vyzná. R. J. seděl nepřipoután na sedadle spolujezdce a auto řídila právě T. T.. Obžalovaný uvedl, že děti v autě neviděl a ani je nemohl vidět, neboť v zadní části vozidla jsou černá skla. Obžalovaný tvrdil, že nejdříve zahlédl auto, potom vzal do rukou tyč. K útoku došlo v okamžiku, když auto bylo už vyjeté z kruhového objezdu. Úder do auta touto tyčí obžalovaný vysvětlil tím, že nejdříve dával signály k zastavení auta, a to poměrně jasné signály. Chtěl, aby mu T. T. odpověděla na to, proč se změnil plán a kde jsou děti. V další části výpovědi obžalovaný doznal, že skutečně tyčí udeřil směrem do čelního skla v části před spolujezdcem, a to údajně proto, že to měl blíž. Úder do skla byl pouze jeden, ale když auto nezastavilo, udeřil podruhé do zadního sloupku vozidla. Po prvním úderu přední sklo auta popraskalo, ale auto nezastavilo. Podruhé do vozidla udeřil proto, aby auto zastavilo, a to proto, že to bral jako další zradu, jako další výsměch. Když auto projíždělo dál, ještě se za ním rozběhl, ale nakonec auto nedoběhl. V další části výpovědi obžalovaný uvedl, že stál autu skoro v dráze a viděl zřetelně, jak spolujezdec řidičce zasáhl do řízení a udělal s autem výpad na obžalovaného a zároveň úskok bokem. Obžalovaný tvrdil, že se domníval, že ho auto chce přejet, ale současně nedokázal uspokojivě odpovědět na dotaz, proč vlastně vozidlu, jedoucímu ve vozovce, vstoupil do cesty a ještě ho ohrožoval tyčí, když dokonce připustil, že by autu vlezl na kapotu. Po predestření rozporné výpovědi z přípravného řízení, kde uvedl, že mu bylo jasné, že v autě není jenom řidič a bylo to vidět oknem, obžalovaný opakovaně u hlavního líčení uvedl, že děti v autě neviděl. Další rozpor se projevil ve výpovědi obžalovaného učiněné u hlavního líčení např. tím, že v závěru tvrdil, že vůbec neví, co sledoval tím, když praští do skla auta železnou tyčí. Své počínání vysvětlil pouze tím, že byl emočně vypjatý vzhledem k předchozím neplněním dohod jeho přítelkyní. Podle svého tvrzení tyč nakonec zahodil, neboť mu byla k ničemu. V rozporu s tím dále obžalovaný v přípravném řízení (č. l. 324) uvedl, že chtěl, aby vozidlo zastavilo, aby se s dětmi mohl domluvit na dalším postupu, což u hlavního líčení po predestření této pasáže ve smyslu ustavení § 207 odst. 2 trestního řádu opět uspokojivě nedokázal vysvětlit. K dotazu soudu však jednoznačně potvrdil, že do vozidla skutečně udeřil sám a dobrovolně, neboť to bylo celé takový jeho akutní nápad.
18. Ze svého trestného jednání popsaného pod bodem 3. výroku obžaloby i rozsudku je obžalovaný R. V. usvědčován především přímými svědeckými výpověďmi svědků – poškozených T. T. a R. J.. **T. T.** u hlavního líčení 22. 9. 2021 jednoznačně uvedla, že, když jako řidička najížděla s vozidlem R. J. na kruhový objezd, všimla si, že z chodníku od keře jde obžalovaný, a proto začala zpomalovat. Spolujezdec R. J. ještě v té nebyl připoutaný, protože sahal do batohu. Svědkyně jednoznačně uvedla, že, když popojížděla, viděla, jak z pravé ruky obžalovaný vytáhl železnou tyč a viděla také

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

jeho našťvaný výraz v obličejí, z čehož usoudila, že je to všechno špatně. Proto šlápla na plyn, aby z místa rychle odjela. Obžalovaný však tyčí dal ránu do čelního skla vozidla a potom ještě dvě nebo tři rány do boku vozidla. Když se sama podívala do zpětného zrcátka, viděla obžalovaného, jak s tou tyčí za nimi běží ještě asi do půlky kopce, avšak nepodařilo se mu jejich auto doběhnout. Svědkyně upřesnila, že v té době na kruhovém objezdu a v okolí nebyl skoro žádný provoz. Sama jela rychlostí maximálně 30 km/h a obě dcery seděly v autě. Shodně jako obžalovaný, svědkyně potvrdila, že zadní skla jsou zatmavená a úplně tam vidět asi nebylo. K dotazu soudu svědkyně upřesnila, že když obžalovaného poprvé zahlédla, bylo to ve vzdálenosti asi 10-15 m před kruhovým objezdem. Sama viděla, že nějak vyšel, zřejmě z keřů, nebo možná šel normálně po chodníku. Původně chtěla zastavit, neboť nevěděla, co se děje, ale když uviděla trubku v jeho ruce, šlápla na plyn a odjela. Trubku viděla v ruce obžalovaného ještě předtím, než do jejich auta poprvé udeřil, protože zvedl ruku s trubkou nad hlavu. Sama svědkyně odhadla, že trubka byla asi 1 m dlouhá, o průměru 4-5 cm rezavé barvy a výslovně ji popsala jako „pořádnou trubku“. Obžalovaný udeřil do vozidla tam, kde je sedadlo spolujezdce, na němž seděl R. J.. Sklo se pochopitelně roztránilo a R. J. byl, byť drobně, přesto poškrábaný na rukách. Po tomto prvním úderu do skla zaregistrovala ještě asi tři rány do vozidla, a to do dveří do prostředního sloupku, do sloupku od kufru z boku a třetí rána byla navrch kufru. Tyto rány směřovaly také do vozidla na té straně, kde seděl R. J..

19. S výpovědí poškozené T. T. koresponduje i výpověď **svědka R. J.**, vyslechnutého u hlavního líčení 14. 9. 2021. Rovněž tento svědek potvrdil, že to byl právě obžalovaný, kdo do jeho vozidla, řízeného T. T. opakovaně udeřil. R. J., shodně jako T. T., vysvětlil, že vyjížděli z parkoviště na kruhový objezd, takže popojeli pár metrů a skutečně jeli pomalu. T. T. ještě řekla „hele R.“, a proto svědek zvedl hlavu a viděl, jak obžalovaný přichází z levé strany. Svědkyně mu později řekla, že vlastně vylezl z pravé strany, ale běžel jakoby na řidiče. Tam zjistil, že řidičem není svědek, proto se rozběhl na druhou stranu. Právě v tuto chvíli R. J., podle svého tvrzení, obžalovaného zahlédl, jak přicházel zleva na jeho stranu, neboť seděl na sedadle spolujezdce. Obžalovaný, kromě sprostých slov, řekl něco v tom smyslu, že „já tě zabiju“ a poté dal ránu trubkou do předního skla vozidla. Svědek sám ihned vyzval T. T., aby rychle odjela. Ona proto šlápla na plyn a s vozidlem odjížděla. Lze připustit, že v tomto detailu se výpovědi obou svědků mírně odlišují, neboť T. T. tvrdila, že na plyn vozidla šlápla v okamžiku, když uviděla v ruce obžalovaného tuto kovovou tyč, zatímco R. J. vypověděl, že to bylo až po nárazu do předního skla. Tento rozpor lze považovat za nepodstatný, pramenící ze subjektivního vnímání každého ze svědků, které bylo pochopitelně ovlivněno i jejich koncentrací na předmětnou událost. Důvodně lze předpokládat, že to byla právě svědkyně T. T., která jako řidička, byla na události více soustředěná, zejména pak za situace, kdy, jak sama potvrdila, zahlédla obžalovaného s tyčí v ruce a dokonce dle jeho výrazu usoudila, že hrozí nějaké nebezpečí. Proto se snažila z místa ujet. Nalézací soud považuje za podstatné vyjádření R. J. nejen k těmto událostem ze dne 3. 8. 2020, ale i k událostem, které následovaly o několik měsíců později (viz bod 4. výroku rozsudku). Svědek potvrdil, že i přes sklo vozidla slyšel, jak obžalovaný křičí, že ho zabije. Bylo to slyšet totiž i do auta. Oba svědkové se shodují v tom, že na tváři obžalovaného bylo vidět silné rozrušení, což R. J. popsal tak, že „po tomto výkřiku obžalovaný běžel s šilným výrazem a fakt rozhodnutý“ (str. 47 protokolu o hlavním líčení). T. T., jak je shora uvedeno, pouze dovedla z výrazu obžalovaného, že „je to špatně“.
20. Poškození vozidla tovární značky XXXXX, které patřilo R. J. je prokazováno nejen výpověďmi obou svědků, tedy T. T. a R. J., ale především **protokolem o ohledání vozidla**, které bylo provedeno krátce po trestném činu (č. l. 31). Vozidlo bylo ohledáno téhož dne, tj. 3. 8. 2020 v době od 10.00 do 10.30 hod. a byla na něm zjištěna celkem čtyři rozhodující poškození. Jednalo se především o viditelně poškozené přední sklo v horní pravé části u spolujezdce, což shodně potvrzují a ve svých výpovědích popisují oba svědkové. Dále bylo na vozidle zjištěno poškození pravých předních dveří, kde je viditelný vryp o délce asi 3 cm a poškození pravých zadních dveří, blíže ke sloupku automobilu, kde je vryp o délce asi 4 cm. Poslední poškození vozidla bylo na

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

sloupku na pravé straně u pátých dveří a bylo popsáno jako promáčklina o průměru 10 cm. Všechna poškození na vozidle jsou detailně zachycena na pořízené **fotodokumentaci** (č. l. 32-33). V souvislosti s věrohodností zjištění, učiněných při ohledání věci lze odkázat také na takřka okamžité oznámení trestného jednání obžalovaného policejním orgánům. To je zcela jednoznačně patrné nejen z výpovědi obou svědků, ale především z **úředního záznamu o podaném vysvětlení**, které dne 3. 8. 2020 v 08.13 hod. bylo sepsáno s poškozenou T. T. na policii (č. l. 17). Skutečnost, že provozovatelem a majitelem tohoto vozidla byl právě poškozený R. J., je prokazována **výpisem z centrální evidence vozidel** (č. l. 600). Za podstatné, pro rozsah škodného následku trestného jednání obžalovaného, považuje nalézací soud **odborné vyjádření, zpracované soudním znalcem ing. Pavlem Prokešem** (č. l. 598-599), který popsal poškození na vozidle, s odkazem na fotodokumentaci pořízenou při jeho ohledání policejními orgány, stanovil jeho časovou cenu a také vyčíslil náklady na opravu vozidla. Tímto důkazem byla vypočtena majetková újma, tj. škoda způsobená poškozením vozidla R. J. na částku 29.130 Kč. Místo činu, tj. kruhový objezd na ulici XXXXX, bylo ohledáno policejními orgány rovněž v den, kdy k trestnému činu obžalovaného došlo, o čemž svědčí **protokol o ohledání místa činu, pořízená fotodokumentace a náčrtek místa činu** (č. l. 34-37). Ohledáním nebyla na místě zajištěna hledaná železná trubka, kterou byl vůz poškozen a nebyly zajištěny ani žádné upotřebitelné, kriminalisticky významné stopy. Z hlediska důkazního má význam tedy pouze pořízená fotodokumentace, z níž je patrné, že kruhový objezd skutečně lze objet téměř přímo, jak uvedla poškozená T. T., řidička poškozeného vozidla.

21. Také v tomto případě nalézací soud, na základě shora rozebraných důkazů, dospěl k závěru, že trestné jednání obžalovaného bylo bezpečně a spolehlivě prokázáno. Věrohodnost žádné z těchto dvou svědeckých výpovědí nebyla nikterak zpochybněna. Oba svědkové k podstatným událostem vypovídali shodně v přípravném řízení i u hlavního líčení. Výpověď každého z nich je logická, věcná a lze ji považovat za objektivní vyjádření toho, co každý z nich osobně vnímal. Obě výpovědi spolu také vzájemně korespondují a jsou v souladu i s výsledky ohledání poškozeného vozidla, neboť na něm byly zjištěny útoky v místech, které každý ze svědků shodně popsal jako místo, kam obžalovaný železnou tyčí udeřil. Nalézací soud také v tomto případě považoval trestné jednání obžalovaného za bezpečně a spolehlivě prokázané a naopak jeho výpověď za výpověď účelovou, provedenými důkazy vyvrácenou. K jeho obhajobě lze jen podotknout, že těžko si lze představit, rozumnou domluvu s obžalovaným za situace, kdy je v emočně vypjaté situaci, která je zřetelná již při pohledu na jeho obličej, dokonce má v ruce železnou tyč. Poškozená T. T. jednala, podle názoru soudu, naprosto logicky, když se snažila co nejrychleji z místa ujet, což se jí však nepodařilo v takovém rozsahu, aby nevznikla újma na vozidle poškozeného R. J.. Obžalovaný nepředložil žádný důkaz o tom, že by s jakýmkoliv vyhrožováním vůči němu začal právě poškozený R. J.. Lze podotknout, že i za hypotetické situace, že by snad poškozený R. J. dříve slovně zaútočil na obžalovaného, nezavdávalo to obžalovanému nejmenší podklad pro takové jednání, jehož se 3. 8. 2020 v 7.00 hod. ráno dopustil, a to nejen vůči R. J., ale i vůči poškozené T. T.. Jeho obhajobu lze považovat za zcela účelovou, nelogickou, vyvrácenou ve světle provedených důkazů. Nad rámec skutečností, prokázaných již v přípravném řízení, akceptoval nalézací soud návrh státního zástupce učiněný v průběhu hlavního líčení dne 14. 9. 2021 (viz str. 21 a 53 protokolu o hlavním líčení). S odkazem na výsledky dokazování, zejména výpověď obžalovaného a ostatně i poškozeného R. J., byl obžalovaný podle § 190 odst. 2 trestního řádu upozorněn na možnost užití další právní kvalifikace tohoto skutku, a to jako trestného činu vydírání se zbraní podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, včetně možnosti učinit v souvislosti se změnou právní kvalifikace další důkazní návrhy. Lze tedy uzavřít, že obžalovaný R. V. byl uznán vinným i ze spáchání tohoto trestného jednání popsaného v bodě 3. obžaloby, a to v plném rozsahu, když nad rámec skutkových zjištění, učiněných v přípravném řízení a zahrnutých do popisu skutku v obžalobě, bylo v souladu s tímto procesním postupem přistoupeno k rozšíření popisu skutku tak, aby bylo objektivně vystiženo prokázané trestné jednání obžalovaného. Skutek popsaný v bodě 3. výroku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

rozsudku byl tedy oproti obžalobě upřesněn o tu část trestného jednání a o prokázaný úmysl obžalovaného spočívající v tom, že chtěl obžalovaný, aby T. T. vozidlo zastavila, k čemuž použil právě opakovaně zmíněnou železnou tyč, kterou několikrát udeřil do vozidla.

Bod 4.

22. Nejzávažnější trestné jednání bylo obžalovanému R. V. v nyní projednávané trestní věci kladeno za vinu pod bodem 4 obžaloby. Trestného jednání kvalifikovaného jako pokus zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 2 trestního zákoníku se měl obžalovaný R. V. dopustit tím, že *v době kolem 22.05 hodin dne 17. 12. 2020 v přízemí na chodbě pod prvními schody za vchodovými dveřmi bytového domu XXXXX, kam již přišel s cílem realizace dále popsaného jednání maskován tmavým oblečením, kuklou, rukavicemi a dopředu vybaven i kapesní svítilnou a loveckým nožem s plastovou rukojetí a ostrým o délce asi 17 cm, poté co zde počkal, až se R. J., narozený XXXXX, který je současným přítelem T. T. - bývalé družky obviněného, bude vracet domů k T. T., se záměrem jmenovaného R. J. ve smyslu jeho výhrůžek usmrtit (viz bod 2. sbora), tak na tohoto se slovy "Jsem ti říkal, že tě zabiju", zaútočil oním přineseným loveckým nožem, kterým ho díky obraně napadeného bodnul pouze jednou do pravého třísla a jednou do zadní části trupu v úrovni brudníku vlevo, kdy v dokončení jeho vražedného záměru mu zabránila toliko aktivní obrana napadeného poškozeného R. J., a to za přispění na místo z důvodu hluku zápasu se dostavivšího V. Š., který společně s poškozeným obviněného odzbrojil, načež teprve po tomto odnětí nože - odzbrojení obviněný zanechal útoku na poškozeného a z onoho místa odešel, čímž tak obviněný R. J. způsobil krom dalších drobných zranění i v ostrém úhlu vedenou 6 cm hlubokou bodnou ránu zad pod levou lopatkou a bodnou ránu pravého třísla s poraněním společně stebenní tepny s akutním krvácením, kteréžto těžké zranění vzhledem k tepennému krvácení s hrozbou smrti poškozeného v řádu desítek minut, si vyžádalo život zachraňující akutní chirurgický zákrok v celkové anestezii, díky němuž ke smrti poškozeného R. J. nedošlo, stejně jako toliko díky na obviněném již zcela nezávislých okolnostech, zejména kvůli úspěšné aktivní obraně poškozeného a tím pozitivně ovlivněnému místu zásahu nožem, směru a hloubce bodné rány zad poškozeného, nedošlo u něho ke vzniku ještě závažnějšího zranění, které zde z útoku nožem mohlo u poškozeného vzniknout, zejména při větším poranění předmětné společně stebenní tepny, popřípadě žíly a jejich větví nebo při zasažení některé z mezižebních cév, větších plicních cév nebo při poranění plíce s hrozbou rozvoje pneumotoraxu, kterážto zranění by mohla vést ke smrti poškozeného v důsledku vykrvácení výrazně rychleji v řádu nanejvýše desítek vteřin bez možnosti odvrácení tohoto fatálního následku tak, jak tento následek obviněný zamýšlel poškozenému způsobil.*
23. **Obžalovaný R. V.** u hlavního líčení dne 14. 9. 2021 popřel, že by na místo přišel s cílem fyzicky napadnout a usmrtit poškozeného R. J.. V rámci své spontánní výpovědi obžalovaný uvedl, že rozhodně nepřišel na místo záměrně vybavený předem svítilnou, nožem, rukavicemi a kuklou proto, aby za jejich použití usmrtil poškozeného. Na svoji obhajobu obžalovaný uvedl, že nůž u sebe nosí každý den, kuklu měl proto, že ji používal místo ochranné roušky kvůli epidemii koronavirovému viru a rukavice v prosinci nosí běžně. Kapesní svítilnu si vzal proto, že při zpáteční cestě by procházel neosvětlenými místy, kde je nutné mít buď reflexní pásku, nebo alespoň svítilnu. Černou bundu neměl záměrně, neboť z pěti bund, které má, jsou čtyři černé. Opakovaně obalovaný popřel, že by na místo přišel s cílem likvidovat nebo vraždit. Na svoji obhajobu uvedl, že tam přišel se záměrem povědět několik vět T. T., a to se mu nepodařilo, protože když ona uspávala mladší dcerku, tak jeho ťukání na dveře neslyšela. V této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné podotknout, že obžalovaný nedokázal uspokojivě vysvětlit, proč právě v deset hodin večer neohlášeně potřeboval s T. T. nutně hovořit. Sama svědkyně, jak je uvedeno v rámci rozboru její výpovědi, potvrdila, že obžalovaný, když za jejich společnými dcerami přicházel, vždy se ohlásil předem telefonicky. Uvedeného dne ve večerních hodinách to rozhodně neučinil. Sama si není vědoma toho, co by neodkladně nutného spolu takto večer měli probírat. Obžalovaný R. V. dále uvedl, že těsně před konfliktem byl už víceméně na odchodu, a právě proto, že byl připravený, že vyjde ven do zimy, vzal si rukavice, nasadil si kuklu na hlavu. Ještě před tím, než z domu vyšel, tak pod schody naposledy zkontroloval koloběžku, kterou zde měla dcera zaparkovanou, jestli jí neuchází pneumatiky. Také toto jsou úkony, které dělal běžně. V tom okamžiku ovšem, podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

svého tvrzení, zaznamenal, že někdo přišel do domu a uklízel kolo do kolárny. Když si uvědomil, že se jedná o R. J., dospěl k názoru, že on bude dělat zase problémy. Proto sáhl po noži, asi tak poslední dvě nebo tři vteřiny před tím, než se před ním R. J. objevil. I v této části je obhajoba obžalovaného vyloučena objektivními důkazy, kterým je, samotným obžalovaným i svědky potvrzené světelné čidlo v uvedených prostorách chodby, tzv. fotobuňka. Takové světlo reaguje na jakýkoliv sebemenší pohyb. Podle názoru nalézacího soudu, pokud by obžalovaný příchodu R. J. nevyčkával ve strnulé, minimálně několik vteřin trvající poloze tak, aby světlo bylo zhasnuto, rozhodně by na jeho pohyby spočívající např. v kontrole koloběžky, pohybu po schodech nebo pohybu v těchto prostorách, čidlo reagovalo tím, že by se světlo rozsvítilo. Obžalovaný rovněž popřel, že by poškozenému R. J. v okamžiku, když stanuli proti sobě, řekl větu o tom, že ho zabije. Podle jeho názoru by taková věta nedávala smysl. On sám tam totiž nepřišel se záměrem ho zabít a také jako první na R. J. nepromluvil. Objektivními důkazy však nebylo prokázáno, že by někdy v minulosti R. J. jako první poškozeného R. V. napadl, dokonce s nožem. Obžalovaným tvrzené obavy z dalšího konfliktu s R. J. proto nejsou odůvodněné. Naproti tomu nemá nalézací soud důvodu pochybovat o věrohodnosti výpovědi R. J. o tom, že mu obžalovaný řekl, že ho jednou zabije, a to na samém počátku konfliktu, když proti sobě stáli tváří v tvář. Taková výpověď R. J. totiž plně koresponduje s předchozími, několik měsíců obžalovaným opakovanými slovními projevy v telefonátech, event. v SMS zprávách. Již několik měsíců dával obžalovaný najevo svůj záměr R. J. fyzicky ublížit, event. ho dokonce usmrtit. V další části své spontánní výpovědi obžalovaný tvrdil, že tam v místě světelná čidla fungují poměrně spolehlivě, a proto tam nebyla žádná tma, avšak nedokázal logicky vysvětlit, proč vlastně na samém počátku konfliktu posvítíl R. J. baterkou do očí. Obžalovaný doslova uvedl, že neví, co měl za nápad s touto svítilnou. Prostě proto, že měl v ruce svítilnu, resp. měl ji zrovna v kapse, tak ji vytáhl, vzal si ji do jedné ruky a na R. J. posvítíl. Podle názoru nalézacího soudu se na samém počátku konfliktu obžalovaný takto snažil z poškozeného R. J. alespoň částečně paralyzovat. Ať už světla v chodbě byla rozsvícena či nikoliv, přesto nečekané zasvícení baterkou do očí každé fyzické osobě tuto nejmíň na několik vteřin oslní a v zásadě i zaskočí, čímž ji zaskočí nebo paralyzuje, byť na minimální časový okamžik. Obžalovaný dále vypověděl, že poté se na něj R. J. vrhl. Obžalovaný sám narazil do dveří, ocitl se na zemi a zde mezi nimi začala rvačka, kterou ovšem on sám nevyvolal. Tuto část výpovědi vysvětlil tím, že především neměl v úmyslu poškozeného R. J. usmrtit a navíc on sám zkrátka nikdy takové konflikty nevyvolává. Jeho obhajoba je však vyvrácena jeho vlastní výpovědí. Obžalovaný i v rámci své spontánní výpovědi uvedl, že měl po celou dobu konfliktu v pravé ruce nůž a doufal, že brzy přijde někdo, např. nějaký svědek, který konflikt ukončí. Toto vyjádření obžalovaného je, v souvislosti s jím uplatněnou obhajobou, pochopitelně rovněž nelogické. Pokud by obžalovaný neměl v úmyslu poškozeného R. J. fyzicky napadnout, zejména pak za použití nože o délce téměř 30 cm, který byl následně zajištěn a je uveden na fotodokumentaci, nepochybně by si tento nůž na místo nepřinesl, neměl ho připravený. Sám potvrdil, že nůž měl pouze za opaskem bez jakéhokoliv ochranného obalu. Takové počínání by bylo logické a srozumitelné za situace, kdyby obžalovaný tento, byť neobvykle velký nůž, měl pouze pro svoji běžnou potřebu, nikoliv určený ke spáchání trestného činu. Navíc by bylo důvodné očekávat, že z důvodu bezpečnosti bude takový nůž mít uložený i v zavazadle.

24. K dotazu procesních stran obžalovaný opakovaně potvrdil, že na návštěvě s T. T. skutečně nebyl v tuto dobu domluven, a proto pouze klepal na dveře, ale nezvonil na zvonek u bytu. K dotazu státního zástupce sám připustil (strana 32 protokolu o hlavním líčení), že T. T. vlastně nezavolal proto, že to nepovažoval za potřebné, aby jí volal. Z toho lze jednoznačně dovodit, že obžalovaný uplatňuje zcela účelovou obhajobu proto, aby vysvětlil svůj pohyb v nočních hodinách v domě, v němž nebydlel. Pokud, jak sám tvrdí, ani nechtěl do bytu T. T. vstoupit a stačilo mu říct jim něco mezi dveřmi, mohl jí logicky v těchto nočních hodinách poslat např. SMS zprávu.
25. Za nevěrohodnou považuje nalézací soud i obhajobu obžalovaného o tom, že tento nůž u sebe nosil běžně, což je ostatně vyvráceno i jeho vlastní výpovědí. R. V. potvrdil, že nůž, který použil

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

při konfliktu s poškozeným R. J., neměl v obalu, měl ho mezi kalhotami a páskem pouze volně zasunutý. Takto jej údajně běžně nosil. Jak nalézací soud uvedl shora, jedná se o velmi nebezpečný způsob uložení velkého nože s ostrou čepelí, což je zcela zřetelné z pořízené fotodokumentace (č. l. 134 a násl.). Ostatně i svědkyně T. T. vyloučila, že by běžně takový nůž u obžalovaného viděla. Obžalovaný sám vzápětí připustil, že vedle tohoto předmětného nože měl u sebe ještě malý zavírací nůž, který má na tzv. běžné nošení, a proto nevádí, když ho má třeba na úradě apod. Tento velký nůž si bere především, když jde tzv. do přírody (strana 31 protokolu o hlavním líčení). Tím v zásadě obžalovaný popřel předchozí část své výpovědi, kdy na otázky procesních stran (strana 27 protokolu o hlavním líčení) uvedl, že nošení tohoto velkého nože je jeho letitým zvykem. Sám nůž potřebuje minimálně 3x denně u jídla a desinfikuje ho benzínem až večer, když se vrátí domů. K této obhajobě obžalovaného lze podotknout, že se 17. 12. 2010 v pozdních večerních hodinách tj. kolem 22.00 hod. pohyboval nikoliv v přírodě, ale v běžném bytovém domě, kde dokonce nebydlel.

26. K dotazu soudu (strana 27 protokolu o hlavním líčení) obžalovaný opětovně potvrdil, že světla ve vestibulu domu jsou na fotobuňku, a proto se rozsvěcují při pohybu hned, když někdo do těchto prostor vstoupí. Takto se, podle jeho tvrzení, rozsvítilo světlo, když vstoupil R. J., ale přesto obžalovaný nedokázal k opětovným dotazům uspokojivě vysvětlit, proč R. J. posvítil do očí ještě svítlnou. Na svoji obhajobu uvedl, že sice ví, že to nedává smysl, ale sám nevěděl, co jiného má v tento okamžik dělat. Nalézací soud výpověď obžalovaného, považoval rovněž v této části za výpověď nevěrohodnou, zejména v kontextu s výpovědí poškozeného R. J.. Tento svědek v rámci své výpovědi uvedl, že když vstoupil do domu, viděl setmělou chodbu a na zemi pouze světlo ze svítlny. To lze vysvětlit jediné tak, že obžalovaný čekal v zádveři, ve strnulé poloze, aby světelné čidlo nevedlo do pohybu světlo, jímž by se prostor, kde ke konfliktu došlo, osvítilo. V okamžiku, když k těmto prostorám R. J. přišel, v úmyslu jej zaskočit a paralyzovat, mu obžalovaný posvítil do očí baterkou, což ostatně také sám potvrdil. Na to poškozený R. J. reagoval intuitivně a logicky tak, že před sebe zvedl batoh, který měl v ruce, ve snaze se obžalovanému bránit.
27. V další části své výpovědi obžalovaný R. V. uvedl, že nůž měl v počátku konfliktu pořád za páskem kalhot na pravé straně. Když vypukl konflikt, protože do něj poškozený narazil, strhl ho na zem a dával mu rány pěstí, sám nůž vytáhl. V další části své výpovědi (strana 28) však obžalovaný uvedl, že nůž vytáhl vteřinu, dvě před tím, než se na něj poškozený vrhnul. Toto vyjádření následuje poté, co se obžalovaný snažil hájit tvrzením, že mu poškozený dal několik ran na obličej. Obžalovaný se snažil mu bránit, ale měl na to jenom levou ruku, protože v pravé ruce měl nůž. Původně však tvrdil, že v pravé ruce měl svítlnu. Vzápětí po tomto vyjádření však obžalovaný připustil, že nůž vytáhl vteřinu, dvě před tím, než se na něj poškozený vrhnul. Tím v zásadě obžalovaný doznává svoji připravenost zaútočit na poškozeného nožem. Takový útok však, s vysokou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou, na samém počátku poškozený R. J. odvrátil tím, že zvedl nad hlavu batoh a obžalovaného ramenem odstrčil. Svůj úmysl napadnout poškozeného nožem ostatně obžalovaný připustil i při své odpovědi na dotaz, proč nůž neodhodil za situace, kdy oba upadli na zem a vznikla mezi nimi rvačka. Obžalovaný výslovně uvedl, že proti tomu protivníkovi by nic neměl. Současně však potvrdil, že nezaznamenal, že by R. J. měl něco, co by se dalo označit jako zbraň nebo nástroj, kterým by na něj mohl zaútočit. Při rvačce na zemi mu R. J. klečel na těle, na hrudi, jednou rukou ho škrtil nebo předloktím ho dusil, takže už se obžalovaný nemohl nadechnout a měl pořád v pravé ruce nůž. Právě ve chvíli, kdy už se nemohl nadechnout a neměl podle svého názoru jinou možnost, máchl asi 2x tam, kde předpokládal, že poškozená bude mít zadek, protože jak tvrdil na svoji obhajobu, chtěl ho píchnout rovnou do zadku. I tento úmysl obžalovaného o směřování útoku nožem do konkrétní části těla poškozeného je však nelogický, neboť obžalovaný současně potvrdil, že když ležel na zádech, poškozený na něm klečel, tak měli hlavy ve stejném směru. Fyzicky si lze, podle názoru nalézacího soudu, velmi obtížně představit, jak a zejména proč by měl útok nožem směřovat právě do hýždí poškozeného. Poškozený totiž byl jinými částmi svého těla podstatně blíže k ruce obžalovaného, v níž držel nůž. Obžalovaný sám

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

doznal, že máchnul rukou s nožem jednou, ale tlak poškozeného na jeho tělo nepolevil, a proto máchl podruhé, a to už poškozený uskočil. Kdy však při svém úderu zasáhl třísla, kdy zasáhl záda, s jistotou určit nedokázal. Tvrzení obžalovaného, že zasáhl záda poškozeného (pozn. soudu: jak vyplývá z lékařských zpráv a znaleckého posudku, dokonce pod lopatkou), je rovněž nelogické za situace, kdy obžalovaný tvrdí, že k němu poškozený byl otočený čelem a měl nad ním hlavu. Závěr konfliktu popsal obžalovaný tak, že po druhém úderu poškozený z něho vlastně vyskočil, ale přesto neustával v tom, že ho držel a obžalovaný sám měl pořád nůž v pravé ruce, kterou mu poškozený držel oběma rukama za zápěstí. Je možné, že potom ještě v jednu chvíli vstali nebo byli v pokleku a na místo přišel soused pan Š., který je vyzval, aby mu nůž dali. Obžalovaný R. V., podle svého tvrzení, nakonec vzal nůž levou rukou, protože ho držel za rukojeť, chytil ho za stranu čepele, naklonil se a podával ho panu Š.. Ještě čekal, než ho tento svědek vezme do ruky. I v této části je obhajoba obžalovaného nelogická zejména v tom, že pokud by chtěl útok nožem ukončit, dokonce za přítomnosti svědka, mohl by nůž pustit na zem nebo dokonce odhodit do jiné části chodby. Jeho obhajoba je také vyvrácena výpovědí poškozeného R. J. a především výpovědí nestranného svědka V. Š.. Ostatně k dotazu státního zástupce v následující části svého výsledku (str. 33) obžalovaný potvrdil, že mu poškozený držel ruku s nožem za předloktí svými oběma rukama.

28. V závěru výpovědi u hlavního líčení obžalovaný nedokázal k dotazu soudu ani státního zástupce opakovaně vysvětlit, proč ze vchodu domu neodešel za situace, kdy viděl, že R. J. ukládá kolo do kolárny a slyšel, jak kolárnu zavírá. Stejně tak nedokázal uspokojivě vysvětlit, proč, pokud se R. J. a možného konfliktu s ním bál, jak sám tvrdil, nevyběhl např. do vyššího poschodí nebo dokonce se neukryl pod schody v přízemí. Prostory zde byly volné a obžalovaný se zde mohl před R. J. skrýt. Své počínání vysvětlil tím, že se necítil v situaci, že by se měl před R. J. schovávat, neboť se necítil být tam jako vetřelec, který je tam navíc. To, že měl u sebe nůž, který měl u sebe za posledních 10 let asi 2x však nepovažoval za to, že je ozbrojený nožem (strana 35 a 36 protokolu o hlavním líčení). V závěru své výpovědi k dotazu obhájkyně obžalovaný uvedl, že celý tento incident mrzí, lituje toho, že ke konfliktu došlo.
29. Ze svého jednání je obžalovaný R. V. usvědčován především výpovědí **svědka R. J.**, tedy hlavním přímým důkazem. Svědek, vyslechnutý 14. 9. 2021, nejdříve v rámci své spontánní výpovědi uvedl, že vešel do vchodu, otevřel kočárkárnu s tím, že si tam uklidí kolo. Když vycouval z kočárkárny, uviděl světlo baterky za druhými vchodovými dveřmi. V tu chvíli vstoupil obžalovaný mezi dveře, a když se ho svědek zeptal, co tam předvádí, protože obžalovaný byl celý v černém a měl kuklu na hlavě, obžalovaný mu řekl, že ho zabije a vrhl se na něho. Svědek R. J. jednoznačně uvedl, že mu nic jiného nezbyvalo, a proto se vrhl proti obžalovanému. Po chvíli ucítil, jak ho bodá. Svědek sám několikrát volal o pomoc sousedy. Křičel, že ho tam obžalovaný ubodá, aby mu přišel někdo pomoci. První soused mu nepomohl. Nakonec, po chvíli váhání, mu pomohl svědek V.Š. R. J. uvedl, že při konfliktu se s obžalovaným prali v prostorech u schodiště a jemu samotnému se nakonec podařilo, aby obžalovanému zaklínil ruku, v níž držel nůž, do zábradlí. Přitom sám pořád volal o pomoc. V. Š. na třetí výzvu pomohl vypáčit obžalovanému z ruky nůž.
30. K dotazu soudu svědek R. J. nejdříve vysvětlil, že první chodba v domě, z níž se vstupuje do kočárkárny, je dlouhá, ale není si jistý, jestli v této části světlo funguje na fotobuňku. V druhé části, tam, kde došlo k podstatnému konfliktu, fotobuňka určitě je. Za těmi druhými vstupními dveřmi před schodištěm se tedy světlo rozsvěcuje samo. K dotazu soudu svědek také jednoznačně uvedl, že když chtěl kočárkárnu zamknout, viděl v druhé části chodby, tedy za druhými vstupními dveřmi světlo z baterky, jak couvá po zemi. Došlo mu, že je tem obžalovaný. R. J. u hlavního líčení vysvětlil, že již několik dní intuitivně čekal, kdy jej obžalovaný napadne. V této části, kdy svědek popisuje osvětlení vstupních prostor domu, je jeho výpověď ostatně shodná i s výpovědí obžalovaného a současně vyvrací jeho obhajobu. Pokud by tedy obžalovaný, jak sám tvrdí, nevyčkával příchod svědka, logicky by se v prostorách pohyboval mj. přitom, když jak tvrdil, kontroloval koloběžku své dcery. Při pohybu by druhá část chodby, tedy u schodiště, logicky byla osvětlená díky

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

světelnému čidlu, které funguje na fotobuňku. Svědek sám opakovaně potvrdil, že schodiště nebylo osvětleno, a byla tam tma, protože obžalovaný se nehýbal, event. se hýbal málo, případně byl v části, kde ho světelné čidlo neosvětlovalo. Byla tam tma a svědek sám viděl na zemi světlo z baterky, i když si není úplně jistý, jestli ho viděl na zemi. Když však vystoupil z kočárkárny, zahlédl, jak světlo mizí zpátky za ty druhé vstupní dveře, jakoby couvá nebo se hýbe po zemi.

31. Počátek konfliktu popsal svědek tak, že obžalovaný vstoupil mezi druhé vstupní dveře a řekl svědkovi, že ho zabije. Že šlo o obžalovaného R.V., mu bylo jasné podle jeho postavy, i když měl na hlavě černou kuklu a černou bundu. R. J. jednoznačně uvedl, že ihned poté, co mu obžalovaný řekl, že ho zabije, tak se na něho vrhnul, a to od těchto druhých vstupních dveří. Svědek se proti němu bránil tím, že se snažil ho ramenem odstrčit, ale konečnou odezvou obžalovaného bylo bodnutí nožem. R. J. vysvětlil, že jakmile se na něj obžalovaný vrhnul, uvědomil si, že neuteče, že on ho jde opravdu zabít. Sám neměl žádnou zbraň, měl jenom holé ruce, a proto, pokud si s odstupem času vybavuje, se snažil obžalovaného srazit pravým ramenem. Oba v zásadě proběhli těmito druhými dveřmi, prošli na protější zeď a tam spadli na zem. Potom už si detaily konfliktu svědek nevybavuje. K prvnímu bodnutí ovšem došlo zřejmě až za těmi druhými dveřmi. Jestli první rána směřovala do zad nebo do břicha, už také sám neví. Samotný fyzický konflikt trval pár minut. Svědek si naopak vybavuje to, že to bylo vedle schodiště pod hasicím přístrojem, který viděl, když padali na zem. Ve fázi, když už byli na zemi, svědek věděl, že ho obžalovaný bodá, a proto se snažil mu hlavně chytit ruku. Na zemi ruku držel, volal o pomoc, ale obžalovaný ho ještě něčím bouchal do hlavy. Když už měl závěru konfliktu obžalovaný zaklíněnou ruku s nožem v zábradlí, ještě přesto něčím tvrdým bouchal svědka do hlavy. R. J. vysvětlil, že ke konfliktu mezi nimi došlo na zemi vedle schodiště, kde bylo zábradlí, nakonec se u něho nějak, alespoň částečně, postavili. Svědkovi se podařilo právě tuto ruku obžalovaného, v níž držel nůž, zaklínit do zábradlí. Přesto se však snažil obžalovaného tělem dostat co nejdál od toho nože. Oběma svými rukama přitom svědek držel předloktí ruky obžalovaného, v níž měl nůž. Sám se domnívám, že to byla pravá ruka obžalovaného, ale přesně to určit nedokáže. K dotazu soudu svědek uvedl, že dvojí bodnutí nožem v zásadě vnímal jako sérii, ale přesně nedokáže uvést, v kterém okamžiku jej obžalovaný bodnul. Vybavuje si pouze to, že když jej obžalovaný začal bodat, a on sám věděl, že ho bodá, tak mu ruku chytnul. Potom už ho obžalovaný nebodnul. Byl to právě soused V. Š., který svědkovi pomohl konflikt ukončit, protože na opakovanou žádost svědka vypáčil obžalovanému nůž z ruky. Obžalovaný měl totiž ruku fixovanou v zábradlí, nedokázal se k ní dostat. Svědek vyčkával na V.Š., až mu nůž z ruky vyndá. Tím to vlastně celé skončilo. Do toho okamžiku, jak R. J. opakovaně uvedl, se snažil tělem držet co nejdál od zaklíněné ruky obžalovaného s nožem. Obžalovaný byl sice k němu čelem, svědek k němu zády, ale přesto mu ruku s nožem napínal a držel ho tělem za sebou. R. J. vysvětlil, že obžalovaný měl ruku zaklíněnou na zábradlí v háčku, který je na konci zábradlí. Právě tam mu ruku držel. V. Š. mu roztáhl prsty a vyndal mu ten nůž. V tom okamžiku stál svědek Š. na schodišti. V. Š. zasáhl až poté, když na něj svědek sám asi potřetí zavolal, aby mu pomohl. Když obžalovanému nůž sebrali, došlo k ukončení konfliktu a obžalovaný z chodby odešel.

32. S výpovědí svědka R. J. koresponduje především výpověď **svědka V. Š.** vyslechnutého u hlavního líčení 22. 9. 2021. Svědek shodně jako v přípravném řízení (č. l. 367) potvrdil, že to bylo v prosinci kolem 22.00 hodiny, když ve svém bytě slyšel hluk ze schodiště, nějaké rány a také křik. Na chodbě viděl, že se dole perou nějakí muži a nejdříve je asi 2x nebo 3x oslovil s tím, aby se šli prát ven a znovu se chtěl vrátit do svého bytu, kde už poblíž stál jeho soused P.H.. Nakonec se svědek V. Š. dolů po schodišti vrátil, protože slyšel nejen, že se tito dva muži perou, ale také to, že jeden z nich křičel, že druhý má v ruce nůž. Svědek uvedl, že zpočátku nůž neviděl, ale zahlédl pouze ležící kapesní nůž na zemi. Předpokládal, že křičí z hysterie, a proto chvíli vyčkal, jak se bude věc vyvíjet. Nakonec, z jeho pohledu po pravé ruce, zahlédl nůž. Stačil říct sousedovi, aby zavolal policii a vrátil se zpátky. Na zemi už viděl kapky krve. Útočníka několikrát vyzval, aby mu vydal nůž, protože sám se nechtěl do rvačky zapojovat s ohledem na vlastní bezpečí. Vyčkával tedy příhodného okamžiku,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

aby mohl útočnickovi chytit ruku s nožem. Napadený muž mu držel ruku od těla, aby ho dál nepobodal a nedošlo k dalšímu zranění. V. Š. jednoznačně potvrdil, ostatně shodně jako R. J., že v jednom okamžiku se ruka s nožem dostala k němu k zábradlí. O sám ji ještě na zábradlí podržel a páčil útočnickovi nůž z ruky. Dílčí rozpor mezi jeho tvrzením a výpovědí R. J. spočívá v tom, že podle vyjádření V. Š. v tento okamžik útočnick držel nůž v levé ruce, protože palec levé ruky směřoval k němu. Tento dílčí rozpor však nepovažuje nalézací soud za podstatný, neboť zcela zásadní je shoda obou svědků, tj. V. Š., R. J. a ostatně i doznání obžalovaného o tom, že to byl právě obžalovaný, který měl v ruce nůž a že to byl právě V. Š., který mu nůž z ruky pomohl vypáčit. V. Š. dále uvedl, že když nůž agresorovi vypáčil, předal ho svému sousedovi do prvního patra, aby ho schoval. Vzhledem k tomu, že viděl, že poškozený krvácí z pravého stehna v oblasti třísel, vzal doma utěrky a ručník a šel mu pomoci krvácení zastavit. V ten okamžik již přišla sousedka i s rukavicemi a společně pomohli poškozenému krvácení zastavit. Po chvíli dorazila policie.

33. K dotazu soudu V. Š. jednoznačně potvrdil, že napadený držel útočnickovu ruku v oblasti zápěstí od těla a útočnick držel sevřený nůž ve své levé ruce za černou rukojeť. V tomto okamžiku se ruka útočnicka dostala na kovové zábradlí. Svědek sám po ruce skočil a začal nůž z jeho rukou páčit. V tomto směru se výpověď V. Š. jednoznačně shoduje s výpovědí R. J.. Oba shodně uvedli, že v tom okamžiku V. Š. stál na schodišti. Shodně s výpovědí R. J. také V. Š. uvedl, že když vzal útočnickovi nůž z ruky, on už neměl jinou možnost, jak svůj útok ukončit, a proto svého jednání zanechal. Chvilí se pohyboval ještě v chodbě domu, ale poté, co si sebral nějaké věci ze země, asi odešel. Svědek připustil, že mu potom už pozornost nevěnoval, neboť se snažil poskytnout pomoc poškozenému. V závěru své výpovědi, k dotazu státního zástupce, V. Š. jednoznačně potvrdil, že volání poškozeného znělo jakou zoufalství, protože on bojoval o život. To vlastně došlo svědkovi až po chvíli. Útočnick na rukou rukavice neměl. Napadený ruku útočnicka s nožem držel oběma svými rukama. Celý průběh rvačky svědek neviděl, neboť přišel vlastně až v závěru, když napadený krvácel. Pro úplnost považuje nalézací soud za nezbytné poukázat také na tu část výpovědi svědka V. Š., v níž k dotazu soudu nejdříve popsal nůž, který dotyčnému vypáčil z ruky, a to jako leštěný lovecký nůž, který byl v čepeli perforovaný a měl zde vyražený znak. Z hlediska individuální identifikace tohoto nože je podstatné vyjádření svědka i o tom, že v jednom místě byl nůž svařovaný nebo nějak upravovaný. Celkově byl dlouhý asi 30 cm. Sám svědek jej hodnotil jako nůž lovecké povahy. Po předložení tohoto věcného důkazu svědek potvrdil, že je to skutečně tento nůž. Ostatně i sám obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že si tento nůž nakonec sám upravoval tím, že ho svařil. Lze tedy uzavřít, že svědek V. Š. jednoznačně vyvrací obhajobu obžalovaného, mj. i při popisu závěrečné části konfliktu, kdy obžalovaný tvrdil (strana 31), že nůž sám V. Š. podával a čekal, až on ho vezme do ruky. V. Š. opakovaně a jednoznačně ve shodě s R. J. potvrdil, že obžalovanému nůž z ruky páčil, čímž fakticky obžalovanému zabránil v dalším útoku nožem na R. J. za situace, kdy by R. J. nebyl schopen se dále bránit. Taková úvaha je důvodná s ohledem na závažné zranění, které se projevovalo zejména silným krvácením, jak je prokázáno lékařskými zprávami i znaleckým posudkem.
34. S výpovědí svědka R. J. korespondují i svědecké výpovědi svědků D. N. a R. P., které byly čteny u hlavního líčení 22. 9. 2021 postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. **Svědčyně D. N.** při svém výslechu 3. 3. 2021 (č. l. 380) potvrdila, že to bylo kolem 10.00 hod. večer, když společně se svým přítelem R. P. slyšeli z chodby domu hluk. Soused V. Š. dotyčné osoby napomínal, aby se šly rvát ven. Za významné považuje nalézací soud vyjádření svědkyně o tom, že slyšela výrazy „on má nůž, seberte mu ten nůž“ a dále „on mě bodnul“. V pudu sebezáchovy svědkyně podle svého vyjádření běžela do bytu, tam si vzala rukavice, roušku a nějakou utěrku a běžela po schodech dolů. Na místo činu přišla až v okamžiku, kdy zde ležel bodnutý muž, nad ním stál V. Š. a kolem zraněného byla kaluž krve. Svědkyně zraněnému mu do rány dala utěrku a držela ji ve snaze, aby nevykrvácel. Dále potvrdila, že tento muž už začal být malátný. Tím je odůvodněna shora rozebraná úvaha nalézacího soudu o tom, že v závěru konfliktu, pokud by nezasáhl V. Š. a společně s poškozeným R. J. obžalovaného neodzbrojili, mohla nastat situace, kdyby poškozený přestal být, vzhledem ke svému

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

zranění, schopen, obžalovaného byt' částečně paralyzovat a klást jeho útoku adekvátní odpor. Svědkyně N. v závěru výpovědi potvrdila, že samotný konflikt neviděla. **Svědék R. P.** vyslechnutý v přípravném řízení 24. 3. 2021 (č. l. 384) rovněž potvrdil, že ke konfliktu došlo 17. 12. 2020 kolem 10 hodiny večer, když společně s D.N. slyšeli hluk z chodby. Rovněž svědek zaslechl slova „on má nůž, on mě bodnul“, v čemž se jeho výpověď shoduje s výpovědí D. N.. R. P. rovněž potvrdil, že když sešel dolů, viděl, že zde leží nějaký muž na schodech a pod ním je kaluž krve. D. N. proto společně se svědkem vyběhla do bytu, aby si vzali potřebné věci na poskytnutí první pomoci, včetně škrtila, které ovšem nenašli. D. N. proto na místě poškozenému stlačila ránu prsty, protože šlo o tepenné krvácení. S výpovědí svědka V. Š. ostatně koresponduje i výpověď **svědka P. H.** ze dne 3. 3. 2021, která byla rovněž u hlavního líčení čtena postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Také tento svědek potvrdil, že 17. 12. 2020 kolem 22.00 hod. v bytě slyšel hluk z chodby. Když se podíval směrem dolů po schodišti, uviděl souseda V. Š., který na něj křičel, aby zavolal policii, protože se tam dva lidé perou a mají nůž. P. H. proto zavolal policii i záchranku. K samotnému konfliktu se svědek vyjádřit nedokázal s vysvětlením, že u konfliktu nebyl. V souladu s výpovědí svědka V. Š. však potvrdil, že po konfliktu mu V. Š. podal do ruky nůž, proto, aby jej svědek sám schoval do doby, než přijede policie a také mu řekl, že tento nůž při konfliktu sám vzal. P.H potvrdil, že nůž měl tmavou rukojeť, čepel vypadala, jako by byla vyvařovaná, což ostatně odpovídá popisu nože, který uvedl sám obžalovaný. O identitě této zbraně, použité obžalovaným k útoku na poškozeného R. J., tak není nejmenších pochyb. V závěru své výpovědi P.H. potvrdil, že po příjezdu policie jí tento nůž odevzdal.

35. Nepřímými důkazy jsou i výpovědi dalších svědků, které byly u hlavního líčení rovněž čteny postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. **Svědčyně J. G.** dne 24. 3. 2021 (č. l. 388) rovněž samotný konflikt neviděla, potvrdila však, stejně jako předchozí svědkové, že uvedeného dne kolem 22 hodiny slyšela hluk z chodby. Také slyšela souseda V. Š., jak se snaží konflikt umírnit, včetně toho, jak říká dalšímu sousedovi P. H., aby zavolal policii. V souladu s výpověďmi obou svědků P. H. a V. Š. rovněž J. G. potvrdila, že viděla V. Š., jak nůž nese P. H. a současně říká něco v tom smyslu, že poškozenému teče hodně krev. Svědkyně proto vzala v bytě nějaké obvazy a šla poškozenému pomoci. Na místě mu již první pomoc poskytovala jiná žena. **Svědék L.M.** vyslechnutý 3. 3. 2021 (č. l. 372) v rámci své výpovědi uvedl, že 17. 12. 2010 kolem 22 hodiny venčil svého psa. U vchodu domu č. 105 uviděl, jak z něho vyběhl vysoký, hubený muž, který měl na sobě tmavé oblečení a utíkal směrem do zástavby okolních domů. Hned za ním vyběhl V. Š., který v tomto domě také bydlí a ptal se svědka, kam tento muž běžel. Současně svědkovi sdělil, že ten muž u nich ve vchodě pobodal nějakého jiného muže. Svědkův společník M.P. mobilním telefonem zavolal asi tísňovou linku nebo záchranku. V. Š. se vrátil zpět do domu č. p. 5. Svědek popsal domnělého útočnicka rámcově tak, jak odpovídá popisu obžalovaného. Uvedl, že to byl vysoký, hubený muž, který měl na sobě tmavé oblečení a na hlavě měl nějakou čepici, asi kulicha, jehož okraj měl ohrnutý na hlavě směrem nahoru. Dodatečně se dozvěděl, že se jmenuje V.. **Svědčyně D. V.**, matka obžalovaného dne 19. 4. 2021 (č. l. 392) uvedla, že ve večerních hodinách usnula u televize. Když se probudila, byl její syn doma a řekl jí, že se porval nebo že něco udělal a že přijede policie. Potom odešel a ona sama už ho neviděla. Od té doby její syn přespával v dodávce před domem. Když ji policie nad ránem vzbudila, dobývala se do auta a nakonec jejího syna odvedla. Také D. V. potvrdila, že její syn nůž sice vždycky nosil, ale šlo o malý nůž, který používal k jídlu. Policie pak u ní hledala boty, oblečení a také nůž. D. V. potvrdila, že před příjezdem policie sice synovo oblečení vyprala, ale přesto ho na výzvu policie odevzdala. Poslední výpovědí, která se týká tohoto dílčího útoku, byt' ji nelze považovat za přímý nebo nepřímý důkaz ohledně rozhodujících událostí, je výpověď **svědka A.M.** vyslechnutého 3. 3. 2021 (č. l. 362). Svědek potvrdil, že příležitostně znal obžalovaného R. V., který bydlel nedaleko jeho garáže na ulici XXXXX. V uvedený den, bezprostředně před konfliktem svědka v garáži navštívil poškozený R. J., dali si nějaké pivo a R. J. cca kolem 21.30 hod. odjel na svém kole domů, tedy ke své přítelkyni T. T. na adresu XXXXX. S R. J. se společensky stýkal. On mu několikrát řekl, že má z R. V. strach,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

že na něj někde číhá, že na něj odněkud vyskočí, a proto také do XXXXX jezdil zpravidla delší cestou, nikoliv přímo pod viaduktem. O samotném napadení R. J. 17. 12. 2010 se svědek dozvěděl až následující den, neboť útoku nebyl osobně přítomen. Vzhledem k tomu, že garáž, v níž před tím s poškozeným seděl, je v blízkosti zaparkovaného vozidla, v němž R. V. bydlel, jakož i vzhledem k tomu, že měli v garáži otevřené okno, když zde takto seděli, vyslovil svědek domněnku, že je R. V. mohl slyšet a také mohl vidět, že R. J. ten večer u něj v garáži sedí. Pro úplnost lze podotknout, že výpovědi **svědků L.S. a L.O.**, čtené rovněž u hlavního líčení 22. 9. 2021 (č. l. 397-403) zůstaly bez většího důkazního významu pro prokázání rozhodujících skutkových okolností uvedených, jak v bodě 4. obžaloby, tak v dalších jeho jednání, které je R. V. kladeno za vinu. L.O. obžalovaný napsal z vazby dva dopisy (č. l. 408 a násl.), v nichž vylíčil svůj subjektivní náhled na rozhodné události. Svědek dopisy vydal policejnímu orgánu, avšak nalézací soud pro svoje skutkové a právní závěry považuje za rozhodující řetězec přímých a nepřímých důkazů, který trestné jednání obžalovaného bez výhrad prokazuje.

36. Další významné důkazy byly zajištěny ve stádiu přípravného řízení ohledáním místa činu a také provedeny u hlavního líčení. **Protokolem o ohledání místa činu** (č. l. 98) bylo prokázáno, že s ohledáním započaly policejní orgány krátce po spáchání činu, tj. 17. 12. 2020 ve 22.55 hod. Na místě byly zajištěny rozsáhlé, kriminalisticky významné stopy, zejména stopy pachové, biologické, ale i věcné, které jsou specifikovány v **Seznamu zajištěných stop** (č. l. 123) pod body 1-18. Situaci na místě činu prokazuje detailně pořizená **fotodokumentace** (č. l. 101-121), na níž jsou zachyceny nejen rozsáhlé biologické, zejména krevní stopy, ale i věcné stopy, včetně oděvních součástí a osobních věcí poškozeného a především pak předmětný nůž označený jako věcná stopa č. 1 (fotografie č. l. 31-33, i č. 13). Samotné místo činu popsané, jak poškozeným R. J., tak ostatně shodně obžalovaným R. V., je zachyceno na fotografiích č. 06 a násl., které umožňují učinit si představu o situování vnitřních prostor chodby za druhými vstupními dveřmi, tj. v prostorách u schodiště se zábradlím. Zde skutečně na stěně visí hasicí přístroj, jak uvedl svědek R. J.. Krevní stopy na prvních schodech schodiště i na podlaze před schodištěm a pod hasicím přístrojem dokumentují místo napadení poškozeného R. J.. Úvodní fotografie, zejména č. 3 a 4 pak zachycují úvodní, dlouhou vstupní část vnitřních prostor, tj. chodbu mezi prvními a druhými vstupními dveřmi, přičemž z těchto prostor se vstupuje do tzv. kolárny nebo kočárkárny, v níž poškozený svoje kolo uložil.
37. Stopy zajištěné na místě činu byly podrobeny kriminalistickým expertízám. **Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetiky** (č. l. 129 a násl.) bylo prokázáno nejen to, že v biologických stopách, zejména krevních stopách na místě činu i na oděvních součástech a osobních věcech R. J. byla ztotožněna jeho DNA, ale byly prokázány i skutečnosti významné k identifikaci obžalovaného R. V.. Nalézací soud považuje mj. za významné zjištění o tom, že na bundě obviněného R. V. byla zajištěna biologická stopa vykazující individuální shodu s profilem DNA poškozeného R. J.. Pro úplnost lze v souvislosti s tímto základním věcným důkazem poukázat na to, že oděvní součásti obžalovaného nebyly zajištěny na místě činu, ale byly vydané samotným obžalovaným, postupem podle § 78 trestního řádu (Protokol o vydání věci č. l. 250). Tyto biologické stopy, vykazující úplný profil DNA R. J. byly na bundě obžalovaného nalezeny dokonce dvě. Na rukavicích vydaných obžalovaným R. V. byly zajištěny celkem 3 biologické stopy vykazující úplný profil DNA R. J.. Na předmětném noži sice nebyl profil DNA ustanoven, avšak tento nůž byl zcela jednoznačně ztotožněn jako zbraň užitá obžalovaným k útoku na poškozeného, díky svědeckým výpovědím shora rozebraným, jakož i díky výsledkům ohledání místa činu. **Zajištěný nůž** byl společně s dalšími věcnými důkazy detailně zachycen také na pořizené **fotodokumentaci** (č. l. 134-145). Zachyceny jsou potřebné věcné důkazy, a to oděvní součásti včetně obuvi, jak obžalovaného, tak poškozeného. Nalézací soud tím míní zejména černé lyžařské rukavice (č. l. 143), černou kuklu (č. l. 142), černou bundu (č. l. 140) a ostatně i černé boty (č. l. 145). Z těchto předmětů byly snátý rovněž odpovídající biologické stopy. Na pořizené fotodokumentaci je pak detailně zachycen i nůž zn. Columbia zajištěný na místě činu svědkem V.Š.,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

který byl následně předán policejním orgánům (č. l. 134). **Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie** (č. l. 150) však bylo prokázáno, že na předmětném zkoumaném noži nebyly zajištěny žádné odpovídající daktyloskopické stopy. Věcné stopy zajištěné na místě činu byly podrobeny dalšímu kriminalistickému zkoumání. **Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví mechanoskopie** (č. l. 154) bylo prokázáno poškození na oděvních součástech R. J., které odpovídá tomuto použitému noži. Šedočerná bunda R. J., označená jako věcná stopa č. 4, vykazuje mj. opakované poškození charakteru povrchového, řezně-tržného poškození, které však neprochází tloušťkou látky a bylo vytvořeno nástrojem s břitem a hrotem typu nože. Takové poškození je na předním levém dílu, na pravém rukávu, na levém rukávu. Podle názoru nalézacího soudu toto poškození jednoznačně svědčí o nekontrolované četnosti útoků obžalovaného na tělesnou integritu poškozeného, byť nižší intenzity, tedy bez toho, že by došlo ke zranění poškozeného. Naproti tomu na stejném věcném důkazu, zejména na zadním dílu této bundy bylo zajištěno poškození opět charakteru bodno-řezného, které však přes tloušťku látky a podšívky prochází. Podle odborného zjištění toto poškození bylo vytvořeno nástrojem s břitem typu nože a je umístěno na zadním dílu bundy ve vzdálenosti cca 400 mm od spodního okraje bundy a ve vzdálenosti cca 70 mm od levého průramku. To odpovídá následně zjištěnému zranění poškozeného na zádech pod levou lopatkou. Pro úplnost lze podotknout, že také na pravém rukávu bundy bylo zjištěno poškození povrchového, tržně-řezného charakteru, které přes tloušťku látky neprochází. Stejně byly zkoumány zelené kalhoty s páskem označené jako věcná stopa č. 5. Na předním dílu těchto kalhot, na pravé nohavici v blízkosti rozkroku bylo zjištěno poškození opět charakteru bodno-řezného délky cca 40 mm, které prochází přes tloušťku látky a bylo vytvořeno nástrojem s břitem typu nože. Další poškození byla vytvořena neurčeným nástrojem. Při mechanoskopickém zkoumání bundy a kalhot byla pořízena detailní fotodokumentace jejich poškození (č. l. 159-161). Viditelné jsou pochopitelně i rozsáhlé krevní stopy po masivním krvácení, zejména v oblasti třísel poškozeného. Pro úplnost je třeba podotknout, že stejnou expertízou byly zkoumány i oděvní součásti obžalovaného, a to černá bunda do pasu a lyžařské rukavice. Na bundě, resp. na jejím předním dílu, bylo vytvořeno poškození nástrojem s hrotem v několika případech a na zadním dílu pak poškození, vytvořené nástrojem s břitem typu nože. Rovněž poškození této bundy je zachyceno na fotodokumentaci, která byla pořízena. Na černých lyžařských rukavicích obžalovaného bylo sice poškození zjištěno na předním i zadním dílu, nikoliv však v souvislosti s užitým nožem. Ze závěru odborného vyjádření (strana 158) je pak zřetelné, že zkoumán byl lovecký nůž s černou plastovou rukojetí a jeho čepel je způsobilá uveřejnit poškození způsobit. Lze tedy uzavřít, že zajištěné věcné stopy, včetně výsledků jejich odborného vyhodnocení, se staly součástí řetězce důkazů, který skýtal podklad pro výrok o vině obžalovaného R.V.. Tato zjištění jsou zcela v souladu s výpovědí poškozeného R. J. i s výpověďmi svědků, kteří se ke konfliktu dostavili a v samotném závěru nůž viděli, event. poškozenému poskytovali pomoc.

38. Pro úplnost lze podotknout, že další důkazy zajištěné k průběhu rozhodujících skutkových okolností zůstaly bez většího důkazního významu. Tím nalézací soud míní např. výpověď **svědkyně T. T.**, která sice přes dveře slyšela hluk i svědka V.Š., avšak napadení ani událostem, které po něm následovaly, osobně přítomna nebyla. Výsledky **alkotestu** provedeného 18. 12. 2020 svědčí o tom, že v době incidentu, tj. krátce před půlnocí dne 17. 12. 2020 nebyl obžalovaný R. V. pod vlivem alkoholu (č. l. 211). **Protokolem o prohlídce těla obžalovaného R.V.**, která byla provedena 18. 12. 2020 v 01.55 hod. a byla při ní pořízena i **fotodokumentace** (č. l. 198 a násl.), bylo prokázáno, že na předloktí levé ruky obžalovaného byla zjištěna nekrvácující šikmá rána o délce asi 2,5 cm. V oblasti levé ruky mezi palcem a ukazovákem jsou dvě škrábancová poranění o délce asi 0,5 cm, když na zápěstí jsou jasně, zřetelné, kruhovitě otlaky, avšak ty byly pravděpodobně vytvořené nasazením služebních pout. V oblasti holeně nad kotníkem jsou částečně prokrvácené odřeniny a pod pravým okem obžalovaného byl zjištěn částečně prosvítající hematom. Obžalovaný se podrobil 18. 12. 2020 také lékařskému ošetření, když z **Lékařské zprávy** (č. l. 212) bylo zjištěno,

že na předloktí levé ruky u něj byla diagnostikována rána asi 2,5 cm do podkoží (fotodokumentace č. l. 206 pořízená při ohledání jeho těla) způsobená tím, že obžalovaný údajně bral cizí osobě nůž a při tom se porезal. Podle názoru nalézacího soudu však toto zranění velmi úzce souvisí s útokem obžalovaného R.V. na poškozeného R. J. při konfliktu, pouze několik hodin předcházejícímu tomuto ošetření, když. Bylo prokázáno, že dne 17. 12. 2020, krátce po 22 hodině obžalovaný zaútočil na poškozeného ostrým nožem s délkou čepele téměř 30 cm, který je zachycen na další fotodokumentaci. Rozsah a charakter zranění obžalovaného R.V. je popsán také ve **znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství** (č. l. 504-525). Znalec se současně vyjádřil k otázce možného mechanismu zranění obžalovaného, avšak tento znalecký posudek nepřinesl žádná skutková zjištění, která by svědčila ve prospěch obhajoby obžalovaného. Celkově se jedná o zranění lehké, nebo dokonce povrchní, když ze soudně-lékařského hlediska dokonce v části zranění není možné vyloučit možnost sebepoškození (viz odpověď na otázku č. 4). Podle závěrů soudního znalce však zranění mohla také vzniknout částečně při napadení poškozeného R. J., i když v některých případech, jako např. u řezné rány na levém předloktí, je stanovení vzniku tohoto zranění problematické.

39. Na základě shora provedeného dokazování dopěl soud k jednoznačnému **závěru** o tom, že **trestněprávně významné jednání** obžalovaného R.V. bylo prokázáno uceleným řetězcem důkazů, které nebyly nikterak zpochybněny a naopak spolu vzájemně korespondují. Soud pouze dílčím způsobem upravil popis skutku tak, aby odpovídal relevantním důkazům a dostatečně odrážel objektivní stránku trestného jednání obžalovaného R.V., což je patrné z výroku tohoto rozsudku.
40. **V přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaného bylo poškozenému R.J. způsobeno vážné **zranění**, které je rovněž prokazováno relevantními důkazy.
41. Již ve stádiu přípravného řízení byl ke zpracování **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství** přibrán **soudní znalec MUDr. Jan Krajsa, Ph.D.**, který kromě předběžného znaleckého posouzení (č. l. 462) zpracoval znalecký posudek (č. l. 469-494) a především byl osobně vyslechnut u hlavního líčení dne 22. 9. 2021. Soudní znalec setrval na závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku a uvedl, že poškozený R. J. utrpěl dvě zásadní zranění. Jedná se o bodnou ránu zad, kdy u něj byl diagnostikován otvor v bodu délky cca 1 cm, lokalizovaný na zádech pod levou lopatkou, přičemž bodný kanál probíhal v podkoží tangenciálně, tedy pod velmi ostrým úhlem k ploše zad do hloubky cca 7 cm. Bodný kanál nepronikl do dutiny hrudní a rána pouze lehce krvácela. Ze soudně lékařského hlediska proto samotné toto zranění hodnotil znalec jako poranění lehké. Dále poškozený utrpěl druhou bodnou ránu, a to v oblasti pravého třísla, kdy byl zjištěn otvor v bodu délky cca 0,5 cm. Operačním zákrokem v ráně bylo zjištěno drobné poranění stehenní tepny. Ze soudně lékařského hlediska se jedná o vážné poranění, potenciálně ohrožující život poškozeného v případě neprovedení chirurgického ošetření. Kromě těchto dvou bodných ran R. J. utrpěl i oděrky v obličejí, které však v dokumentaci nejsou blíže popsány. Ze soudně lékařského hlediska se jedná o poranění lehké. Dvojí poranění ostrým předmětem v různých tělních krajinách nesvědčí, podle názoru soudního znalce, pro jejich náhodný vznik v průběhu konfliktu. U hlavního líčení, shodně jako v závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku, soudní znalec vysvětlil, že se v zásadě jednalo o vážné a život ohrožující poranění, a to z důvodu poškození především stehenní tepny, přestože toto poškození nakonec bylo drobného rozsahu. Bez chirurgického operačního ošetření by totiž poranění vedlo k rozvoji krvácivého šoku v řádu desítek minut a k následnému úmrtí v důsledku vykrvácení. Z vážnějších poranění jednoznačně hrozilo rozsáhlejší poranění stehenní tepny a žíly a jejich větví s vykrvácením v řádu desítek vteřin, a to v případě neposkytnutí pomoci. Možnost přežití by výrazně zvýšila i laická pomoc se stlačením cévy v ráně. V této souvislosti nalézací soud podotýká, že svědeckými výpověďmi a ostatně i výpovědí poškozeného R. J. bylo prokázáno, že mu skutečně byla tato laická první pomoc odpovídajícím způsobem poskytnuta. Dále se soudní znalec vyjádřil i

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

k poranění v oblasti zad a vysvětlil, že ke vzniku vážnějšího poranění v této lokalitě by mohlo dojít díky průniku čepele nože do dutiny hrudní. Zde by potom hrozil vznik pneumotoraxu, poranění plic či krvácení do dutiny hrudní. Z hlediska závěrů o užití právní kvalifikaci považuje nalézací soud za významné rovněž vyjádření soudního znalce k detailům vzniklého zranění a zejména k tomu, jaké zranění reálně a objektivně hrozilo vzniknout. Soudní znalec u hlavního líčení totiž vysvětlil, že stehenní tepna, která byla narušena, se nachází v hloubce asi 1,5-2 cm. Je hmatná rukou a často se používá ke zjištění pulsu. Je to tedy místo, kde může snadno dojít k poranění. Sama tepna je vlastně jakási trubička, která má tloušťku stěny 0,5 mm. Průměr tepny, který je individuální u každého člověka a obvykle se pohybuje v rozmezí 5-8 mm. Jedná se tedy o skutečně minimální rozměry. V případě, že by došlo ke kompletnímu protěti této tepny, byla by to záležitost několika desítek vteřin, kdy by poškozený utrpěl hemoragický šok a zemřel v důsledku vykrvácení. Jednoznačně znalec potvrdil úvahy nalézacího soudu o tom, že poškozeného dělilo 0,5 cm, resp. 5 mm od protěti této tepny a tím od smrti. K dotazu obhájkyne soudní znalec vysvětlil, že časový rozdíl mezi dobou 22.50 hod., kdy byl poškozený převezen k prvotnímu ošetření a časem 01.28 hod., kdy mu byl po prvotním ošetření proveden operační zákrok, lze označit za desítky minut, v jejichž průběhu byl poškozený zásadně ohrožen na svém životě v důsledku vykrvácení. Záleželo ovšem na poloze poškozeného, protože pokud by byl v poloze, kdy by rána krvácela, jednalo by se skutečně o desítky minut. Nakonec přes prvotní ošetření, kdy byl poškozený z nemocnice propuštěn, skutečně po dvou hodinách následovala urgentní operace. R. J. šel na sál fakticky ihned po převozu a jeho stav vyžadoval urgentní operativní zákrok. Takový zákrok se ovšem provádí bez jakékoliv přípravy pacienta a anestezie má pochopitelně své riziko, neboť nejde o klasickou operaci, na kterou se pacient i lékař připravují, např. hloubkovým interním vyšetřením pacienta, hladověním pacienta apod. K dalším argumentům obhajoby obžalovaného soudní znalec vysvětlil, že alkohol a návykové látky pacienta mohou ovlivnit rozsah jeho krvácení spíše teoreticky a naprosto minimálně. Navíc při prvotním ošetření v nemocnici byl poškozenému v tříslích proveden steh, a proto nebyl výrazný tlak na poranění, když se nepředpokládalo, že rána bude dále krváčet. Uzavřením rány se však zvýšil tlak na místo. Nebylo to nic rozhodujícího, co by zabránilo krvácení, které nastalo až v okamžiku, když poškozený odešel z ambulance. V této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné konstatovat, že neshledal nejmenší pochybnosti o věrohodnosti stěžejního důkazu, tj. písemně zpracovaného znaleckého posudku i skutečností, které soudní znalec uvedl a detailně vysvětlil u hlavního líčení. Jedná se o rozhodující důkazy, na jejichž podkladě nalézací soud nejen dílem upřesnil popis skutku ve výroku tohoto rozsudku, ale především učinil závěry o užití právní kvalifikaci, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Není totiž nejmenšího sporu o tom, že v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného utrpěl poškozený R. J. takové zranění, a to dokonce dvě rány, které jej zcela zásadně ohrožovaly na jeho životě. K úmrtí poškozeného nedošlo jen proto, že primárně mu byla poskytnuta velmi účinná laická pomoc. Následně poškozenému, byť přes prvotní jisté nedostatky v lékařské péči, musel být poskytnut akutní operativní zákrok. Zásadní je rovněž to, co soudní znalec detailně vysvětlil, že jen díky shodě náhod, tj. nepatrně intenzivnějším nebo hlubším bodnutí nožem ve směru stehenní tepny, nedošlo k jejímu protěti. V zásadě tak pouhých 5 mm dělilo poškozeného od úmrtí v důsledku vykrvácení, což by byla záležitost několika desítek vteřin.

Důkazní návrhy

42. Shora rozebrané důkazy považoval nalézací soud za zcela dostačující k ustálení skutkového děje do podoby, která je uvedena ve výroku tohoto rozsudku. Nalézací soud opakovaně poukázal na to, že v případě popisu skutku, v porovnání s obžalobou, došlo ve výroku tohoto rozsudku k dílčím úpravám, které však neměly zásadní vliv na užitou právní kvalifikaci. Důvodem dílčí změny popisu skutku bylo pouze upřesnění rozhodujících skutkových událostí proto, aby bylo patrné následné užití právní kvalifikace. Tento postup nalézacího soudu je pak důvodný zejména v bodě 3. výroku rozsudku, kdy byla užitá právní kvalifikace v porovnání s obžalobou dokonce rozšířena. Soud se v plném rozsahu ztotožnil s návrhem státního zástupce na užití další právní kvalifikace i jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

zločinu vydírání se zbraní podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Odpovídajícím způsobem soud proto popis skutku specifikoval. V závěru dokazování u hlavního líčení 22. 9. 2021, resp. 27. 10. 2021 **státní zástupce** jiné důkazní návrhy neučinil. **Obhájkyňe společně s obžalovaným** odkázali na písemně učiněné důkazní návrhy ze dne 27. 8. 2021 (č. l. 682), které doplnili o návrh na provedení rekonstrukce k bodu 4., o návrh na doplnění posudků, týkajících se duševního stavu obžalovaného, a to k otázce resocializace a také o návrh na vyžádání lékařské zprávy z Nemocnice v Jihlavě k tomu, zda 17. 12. 2020 byl R. J. ovlivněn návykovými látkami. Nalézací soud s odkazem na rozsáhlé a důsledně opatřené důkazy v přípravném řízení, které také provedl u hlavního líčení, neshledal tyto důkazní návrhy relevantními. Je třeba zdůraznit, že výpověď svědka R. J. nezůstala důkazem ojedinělým, ale plně s touto výpovědí korespondují další svědecké výpovědi a ostatně i vyjádření samotného obžalovaného. Nalézací soud neshledal důvodu pochybovat o věrohodnosti výpovědi svědka R. J.. Soud proto nepovažuje za důvodné zpracování znaleckého posudku k otázce jeho duševního stavu, které by bylo podkladem pro závěry o jeho obecné nebo specifické věrohodnosti. Stejně tak za nedůvodný považoval návrh na vyžádání lékařské zprávy k otázce event. ovlivnění návykovými látkami poškozeného R. J. bezprostředně před konfliktem 17. 12. 2020. V této souvislosti lze podotknout, že poškozený sám potvrdil, že několik piv vypil. I za situace, kdyby poškozený byl mimořádně ovlivněn návykovými látkami, ať už alkoholem nebo drogami, nezavdával takový stav poškozeného obžalovanému oprávnění jej napadnout, a to dokonce tak, že jej dvakrát bodnul nožem. Stejně tak za nedůvodný považoval soud návrh na výslech svědka A.M. ml. k jednání poškozeného R. J. vůči obžalovanému R.V.. Důkazy provedené u hlavního líčení, ať už svědecké výpovědi nebo znalecký posudek, týkající se duševního stavu obžalovaného, v dostatečných mezích ozřejmují zejména vztah obžalovaného vůči poškozenému. Žádným relevantním důkazem ani v náznaku nebylo prokázáno, že by pak zejména 17. 12. 2020 poškozený jako první na obžalovaného zaútočil a k tomuto útoku dokonce použil zbraň. Vzhledem k důkazům provedeným především k bodu 4. výroku rozsudku, neshledal soud také důvodu, aby prověřoval průběh skutkového děje např. provedením rekonstrukce. Znovu je třeba opakovat, že skutkový děj byl dostatečně objasněn výpověďmi, jak obžalovaného a poškozeného, tak dalšími svědeckými výpověďmi. Je třeba připustit, že žádný ze svědků samotnému počátku konfliktu přítomen nebyl. S jejich výpověďmi korespondují výsledky ohledání, zejména zajištěné stopy, pořízená fotodokumentace, které společně s dalšími zajištěnými a opatřenými důkazy umožňují nalézacímu soudu ustálit skutkový děj do podoby, kdy o trestném jednání obžalovaného nejsou žádné relevantní pochybnosti. Zdravotnická dokumentace poškozeného R. J. v dostupném rozsahu byla k dispozici soudnímu znalci, který zpracoval znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Stejně tak zdravotnická dokumentace, týkající se duševního stavu, včetně hospitalizace obžalovaného R.V., byla k dispozici soudní znalkyni při zpracování znaleckého posudku k otázce duševního stavu obžalovaného. Při svém výslechu u hlavního líčení také soudní znalkyně MUDr. Marta Holanová objasnila účinky léku Rivotril, který obžalovanému 3. 8. 2020 předepsal jeho ošetřující lékař. Vyžádání další zprávy od tohoto ošetřujícího lékaře rovněž neshledal soud důvodným, stejně jako vyžádání další lékařské zprávy z Psychiatrické nemocnice v Jihlavě k srpnové hospitalizaci obžalovaného. Rozhodující závěry přijala soudní znalkyně po seznámení se zdravotnickou dokumentací a především po vyšetření samotného obžalovaného. V závěru pak lze podotknout, že za nedůvodné považoval nalézací soud i důkazní návrhy, týkající se vyžádání záznamu o podání trestního oznámení R.J. na obžalovaného z 11. 8. 2020. Okolnosti této informace, sdělené policejním orgánům, jsou dostatečně zřejmé z úředních záznamů o podaném vysvětlení, které poskytl jak R. J., tak T. T. bezprostředně po událostech z 3., resp. 4. 8. 2020. Z výpovědi obžalovaného, svědkyně T. T. i přílohového spisu Okresního soudu v Jihlavě, sp. zn. 1 T 133/2016, který nalézací soud provedl u hlavního líčení, je zřejmé, kdy, kde a v jakém časovém období obžalovaný vykonával trest domácího vězení. Je však třeba upozornit, že při výkonu tohoto trestu nebyl obžalovaný pod kontrolou policejních orgánů, resp. probační a mediační služby po dobu 24 hodin a logicky pak není vyloučena úvaha, že v určitou dobu, kdy potřeboval a byl mimo potřebnou kontrolu, zejména

probační a mediační služby, mohl místo výkonu trestu domácího vězení svévolně opustit, aby tak mohl páchat trestnou činnost např. popsanou pod bodem 1. výroku rozsudku. Souhrnně tedy lze konstatovat, že důkazní návrhy učiněné obžalovaným R.V., po poradě s jeho obhájkyň, nepovažoval nalézací soud za důvodné, a proto je na počátku hlavního líčení 27. 10. 2020 v plném rozsahu zamítl.

B/ Právní kvalifikace

Bod 1.

43. **Trestné jednání** obžalovaného R.V. spočívalo v tom, že v blíže nezjištěné době od ledna 2019 do ledna 2020 v místě bydliště poškozené T. T., tj. v jejím bytě na adrese XXXXX nejméně v osmi případech donutil T. T. k pohlavnímu styku vykonanému souloží, a to díky tomu, že vůči ní použil násilí. **Násilím** se ve smyslu ustálené soudní praxe (R 17/1982) rozumí použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně myšleného odporu znásilňované osoby a dosažení pohlavního styku proti její vůli. Pro užití tohoto kvalifikačního znaku jednoznačně svědčí výpověď poškozené T. T., která opakovaně potvrdila, že vždy dávala obžalovanému nejdříve slovně najevo, že s ním pohlavní styk, vykonaný souloží, mít nechce a následně, když o tento pohlavní styk obžalovaný usiloval, sama ho odstrkovala rukama, avšak obžalovaný jí vždy pevně držel ruce, aby se nemohla bránit, a to za situace, kdy ona sama ležela na zádech. Zjevně tak obžalovaný **donutil** poškozenou k pohlavnímu styku, neboť překonal její vážně míněný odpor. Poškozená dokonce uvedla, že nechtěla silně křičet nebo se silně bránit, neboť věděla, že v sousední místnosti spí jejich nezletilé děti, a proto nakonec přestala obžalovanému odpor klást, když navíc věděla, což jí obžalovaný také řekl, že by jí třeba na děti neplatil výživné. V konečném důsledku tedy obžalovanému podlehla, neboť dospěla k závěru, že kladení jakéhokoli odporu z její strany je beznadějně. Nejméně v osmi případech na ni obžalovaný vykonal pohlavní styk **souloží**, což rovněž poškozená sama potvrdila, když uvedla, že došlo ke spojení jejich pohlavních orgánů a obžalovaný svým údem vnikl do její pochvy, aby se uspokojil. Není tedy sporu o tom, že došlo k naplnění tohoto formálního znaku kvalifikované skutkové podstaty, tj. k realizaci pohlavního styku souloží, když podle ustálené soudní praxe (R 6/1984) je soulož dokonaná již samotným spojením pohlavních orgánů, byť dojde jen k částečnému vsunutí pohlavního údu muže do pohlavního ústrojí ženy. V posledním případě v červnu 2020 obžalovaný jednak znovu obdobným způsobem, tedy za použití násilí se snažil vykonat pohlavní styk souloží na T. T. až jak v tomto posledním případě ona se bránila tak intenzivně, zejména kopáním nohama, že k dokonání soulože mezi nimi nedošlo. Toto trestné jednání obžalovaného při devátém dílčím útoku naplnilo znaky vývojového **stádia pokusu** podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení se pokusem rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu, jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Podle názoru nalézacího soudu není sporu o tom, že také v tomto případě obžalovaný usiloval o svoje vlastní sexuální uspokojení, tak že se za použití násilí, kterým chtěl překonat odpor poškozené T. T. proto, aby na ní vykonal pohlavní styk souloží, avšak pro její účinnou obranu k souloží mezi nimi nedošlo. Přesto se však obžalovaný sexuálně uspokojil, což potvrdila rovněž svědkyně T. T.. K dokonání trestného činu nedošlo pro účinně kladený odpor poškozené, tedy nezávisle na vůli obžalovaného. Všechny dílčí útoky je nutno považovat za pokračování v trestném činu znásilnění podle § 185 trestního zákoníku, když podmínky pokračování jsou vymezené v ustanovení § 116 trestního zákoníku. **Pokračováním** se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky, vedené jednotným záměrem, naplňují, byť i v souhrnu skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo obdobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Není sporu o tom, že ve všech devíti případech bylo záměrem obžalovaného dosáhnout svého sexuálního uspokojení i za cenu použití násilí, a to vždy vůči poškozené T. T.. Nejméně v osmi případech k pohlavnímu styku, vykonanému souloží, došlo a v devátém případě jeho trestné jednání zůstalo ve vývojovém stádiu pokusu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

Vzhledem k jednotnému záměru obžalovaného po celou dobu tohoto trestného jednání, nebrání ani několikaměsíční časová prodleva závěrům soudu o naplnění podmínek pokračování ve smyslu ustanovení § 116 trestního zákoníku.

44. **V přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaného R.V., které je popsáno v bodě 1. výroku rozsudku, byl poškozen zájem společnosti, chráněný ustanovením § 185 trestního zákoníku, jako **objekt** trestného činu znásilnění. Tímto chráněným zájmem je právo člověka na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že z hlediska právní teorie nezáleží ani na předchozím způsobu života znásilňované osoby, na její pověsti ani na tom, zda jde o osobu pohlavně nedotčenou, ale může jít dokonce i o osobu, s níž měl pachatel dříve pohlavní styky, popř. s níž žije v manželství (R 97/1955), nebo v poměru druha a družky anebo v partnerství. Z pohledu ustálené soudní praxe i aplikované judikatury, je tedy zcela zjevné, že obhajoba obžalovaného o tom, že příležitostně poškozená s pohlavními styky souhlasila a příležitostně nikoliv, je obhajobou zcela irelevantní. Poškozená T. T. měla kdykoliv právo pohlavní styk s obžalovaným odmítnout. Sama potvrdila, že naprosto dostatečně obžalovanému svou nevůli k pohlavnímu styku, vykonanému souloží, dávala najevo, ať už slovně, nebo dokonce fyzicky tím, že ho odstrkovala rukama nebo nohama.

Bod 2.

45. **Trestné jednání** obžalovaného R.V. spočívalo v tom, že v době od června 2020 do 4. 8. 2020 opakovaně několikrát denně telefonicky kontaktoval T. T. a slovně jí vyhrožoval tím, že ji a jejího tehdejšího partnera R. J. zabije, že uhoří v autě, že chcípnou, že on si to klidně odsedí. Zcela objektivně jsou **výhrůžky** zachyceny v posledním telefonátu ze dne 4. 8. 2020, který je citován také ve výroku tohoto rozsudku. Opakované výhrůžky obžalovaného usmrcením nejméně poškozené T. T., ale i jejího partnera R. J., byly takového rázu, že v poškozené zcela důvodně vzbudily obavu. Z hlediska užití právní kvalifikace je třeba konstatovat, že **usmrcením** se rozumí jakékoliv zbavení života živého člověka. Není sporu o tom, že takových výhrůžek obžalovaný opakovaně použil, a to dokonce naprosto výslovně v telefonátu ze dne 4. 8. 2020, když svoje stanovisko opakoval a také k dotazu poškozené vysvětlil. Výhrůžky byly takového rázu, že **vzbudily důvodnou obavu** v T. T.. Poškozená sama potvrdila, že měla z obžalovaného strach, což je, podle názoru nalézacího soudu, zcela logické. Poškozená objektivně dlouhodobě znala negativní psychické rysy obžalovaného, projevující se v impulzivě, schopnosti použít násilí, což je odborně diagnostikováno i soudní znalkyní. **Důvodnou obavou** se obecně rozumí vyšší stupeň tísnivého pocitu zla, kterým je vyhrožováno. Výhrůžky v konečném důsledku nemusí vzniknout, ale jejich vznik musí být reálný. Ani v tomto případě neshledal soud jakékoliv pochybnosti o naplnění příslušného formálního znaku spočívajícího v tom, že slovní projevy o usmrcení poškozené a R. J. vzbudily v poškozené T. T. důvodnou obavu. Nalézací soud považuje za nezbytné poukázat na četnost výhrůžek v jednom, tj. posledním telefonátu ze dne 4. 8. 2020, které byly objektivně prokázány, ale i na četnost telefonátů, k nimž se bez jakýchkoli pochybností vyjádřila poškozená T. T.. Sama uvedla, že výhrůžných telefonátů bylo třeba deset denně a po dlouhou dobu se opakovaly. Právě doba trvání a pokračování těchto slovních útoků byla dalším objektivním důvodem pro jejich způsobilost vzbudit v poškozené důvodnou obavu. Z přepisu i zvukové nahrávky posledního telefonátu je jednoznačně zřejmé, že ze strany obžalovaného nešlo jen o silná slova, vulgární výrazy, nebo dokonce slovně uvedené výhrůžky, které by však bylo možno považovat za nereálné, např. proto, že byly proneseny v klidu, nebo dokonce v žertu. Obžalovaný minimálně v tomto posledním telefonátu byl v silném afektu. Za situace, kdy poškozená T. T. s R.J. měli vlastní zkušenost s agresivním jednáním obžalovaného z předchozího dne (které se stalo předmětem samostatného skutku ad. 3), neshledal soud nejmenších pochybností o tvrzení T. T., že měla z obžalovaného skutečně strach. Vedle toho nelze přehlédnout, že opakované v afektu pronášené slovní výhrůžky

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

i útok obžalovaného na vozidlo, v němž seděli oba poškození, a to dne 3. 8. 2020, byly doprovázeny také dlouhodobým jednáním obžalovaného, které samo o sobě v poškozené T. T. vzbuzovalo obavy, velmi nepříjemné pocity a zasahovalo do jejího osobního života. Poškozená sama uvedla, že obžalovaný ji sledoval. Často v nočních hodinách viděla přes kukátko ve dveřích, jak stojí za dveřmi, jindy ho viděla v křoví pod balkónem apod. Všechny tyto skutečnosti je nutno hodnotit a vnímat v celkovém kontextu prokázaného trestného jednání obžalovaného v době nejméně od června 2020 až do prosince 2020, kdy jednání obžalovaného vyvrcholilo fyzickým útokem na poškozeného R. J.. Lze shrnout, že od slovních výhrůžek (bod 2. výroku rozsudku), přes fyzický útok, byť zdánlivě jen na auto, v němž seděli poškození, tj. bez přímé újmy na jejich zdraví (bod 3.), vyvrcholilo násilné jednání obžalovaného fyzickým útokem na poškozeného R. J. dne 17. 12. 2020. Tyto telefonické výhrůžky proto zcela důvodně vzbudily nejméně v T. T. obavu, když o vážně míněném odhodlání, resp. záměru obžalovaného svoje výhrůžky realizovat, svědčí právě jeho útok z 3. 8. 2020 týčící na zmíněné vozidlo, v němž oba poškození seděli, jakož i jeho opakované násilné slovní vyhrožování ze 4. 8. 2020, které je zachyceno na zvukové nahrávce. V souvislosti s touto zvukovou nahrávkou se nalézací soud pochopitelně zabýval, k návrhu obžaloby, i otázkou, zda 4. 8. 2020 nešlo ze strany obžalovaného o vydírání. Podle názoru nalézacího soudu z pohledu užití této právní kvalifikace šlo o hraniční případ. V objektivně zachyceném telefonátu obžalovaný přímo a výslovně nenutil T.T. k tomu, aby něco konala, opominula nebo trpěla. To předpokládá konstrukce uvedené skutkové podstaty, tj. objektivní stránka, zejména jednání pachatele u trestného činu vydírání ve smyslu ustanovení § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Z celkového chování obžalovaného, prokázaného výpovědí poškozené, zvukovými nahrávkami a ostatně i znaleckým posudkem, který se týká duševního stavu obžalovaného, včetně samotného vystoupení obžalovaného R.V. u hlavního líčení, lze zcela důvodně dovozovat jeho záměr dosáhnout toho, aby poškozená ukončila svůj partnerský vztah s R.J. Důvodně se lze domnívat, opět s odkazem na závěry znaleckého posudku o duševním stavu obžalovaného, že obdobně by se obžalovaný choval i k jinému partnerovi T. T.. Díky jakémukoliv jejímu nově navázanému partnerskému vztahu by totiž obžalovaný ztratil svoji pozici sexuálního partnera a do jisté míry výlučnou pozici vůči svým dětem, v jejichž blízkosti by se tak vyskytoval nový partner jejich matky. Jakékoliv negativní rysy poškozeného R. J., na nichž obžalovaný opakovaně, v zájmu své obhajoby u hlavního líčení poukazoval, jsou však zcela irelevantní, neboť se nikterak nevyvyšují nad rámec jednání obvyklého v určitých sociálních vrstvách. Navíc obžalovaný sám připouští, ve shodě s T. T., že také alkohol příležitostně nadměrně požíval, kouřil marihuanu. Na rozdíl od obou poškozených byl obžalovaný opakovaně soudně trestán a často měnil i zaměstnání. Nalézací soud se v tomto směru ztotožnil s argumentem obhájkyne obžalovaného o tom, že celkové trestné jednání R.V. je třeba vnímat ve všech souvislostech, avšak nikoliv v jeho prospěch.

46. **V přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaného R.V., které spočívalo v tom, že jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu, došlo k porušení zájmu společnosti na ochraně jednotlivce proti některým závažným výhrůžkám. Tento zájem společnosti je chráněný ustanovením § 353 trestního zákoníku, jako **objekt** trestného činu nebezpečného vyhrožování.

Bod 3.

47. **Trestné jednání** obžalovaného R.V. spočívalo v tom, že dne 3. 8. 2020 kolem 07.00 hod. na kruhovém objezdu v XXXXX, tedy na místě veřejnosti přístupném se dopustil výtržnosti tím, že napadl jiného. Podle ustálené soudní praxe se **místem veřejnosti přístupným** rozumí každé místo, kam má přístup široký okruh lidí, individuálně neurčených, kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnuta více lidmi. V souvislosti s užitím formálního znaku této skutkové podstatě se nalézací soud neztotožnil s návrhem uvedeným v obžalobě o tom, že se R. V. trestného jednání dopustil veřejně. Za takové situace by trestný čin musel spáchat vědomě nejméně před třemi osobami současně přítomnými. Je sice pravdou, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

napadl poškozenou T. T. a R. J. sedící ve vozidle, avšak sám nevěděl, zda jsou ve vozidle nezletilé děti. Současně nebylo prokázáno, že by jeho trestné jednání viděla jakákoliv jiná fyzická osoba. Vypuštění tohoto formálního znaku, tj. spáchání výtržnosti „veřejně“ však nic nemění na naplnění formálních podmínek § 358 odst. 1 trestního zákoníku, neboť postačí, že se pachatel trestného jednání dopustí na místě veřejnosti přístupném, čímž kruhový objezd na silnici v Jihlavě nepochybně je. V těchto prostorách se obžalovaný dopustil **výtržnosti**, a to tak, že železnou tyčí opakovaně udeřil do vozidla XXXXX, aby přinutil jeho řidičku T. T., svoji bývalou partnerku k tomu, aby vozidlo zastavila. Podle ustálené soudní praxe se výtržností rozumí takové jednání, které závažným způsobem hrubě narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití (R 44/1990). V konkrétním případě opakované úderů železnou tyčí do vozidla, na kterém obžalovaný způsobil škodu, znak výtržnosti naplňují. Současně tímto jednáním obžalovaný poškodil zmíněné vozidlo XXXXX, o němž, jak sám potvrdil, věděl, že patří tehdejšímu partnerovi T. T. R.J.. Toto vozidlo bylo ve vztahu k obžalovanému **cizí věcí**, neboť nenáleželo pachateli. Obžalovaný na vozidle jeho poškozením způsobil škodu, která byla vyčíslena na částku 29.130 Kč. Tato škoda byla sice způsobena v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného, avšak nedosáhla částky 1.000.000 Kč, aby mohlo být užito kvalifikačního znaku § 228 odst. 3 písm. d) trestního zákoníku, tj. způsobení značné škody. Přesto však škoda způsobená obžalovaným přesáhla částku 10.000 Kč, která je podle ustálené soudní praxe považována za dolní hranici trestného činu (§ 138 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku), byť se nejedná o formální znak přečinu poškození cizí věci § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný však tím, že napadl T. T. a R. J., sedící ve vozidle, a současně přitom uvedené vozidlo značně poškodil, nepochybně naplnil formální znak „výtržnosti“. Nalézací soud se ztotožnil i s návrhem státního zástupce na rozšíření právní kvalifikace o zločin vydírání. Důkazy provedenými u hlavního líčení, a to nejen výpovědí T. T., příp. R. J., ale ostatně i samotným vyjádřením obžalovaného bylo totiž nesporně prokázáno, že obžalovaný jednal v úmyslu dosáhnout zastavení vozidla, řízeného T. T.. Záměrně k tomu použil železnou tyč, kterou opakovaně na vozidlo zaútočil. Lze tedy shrnout, že trestné jednání obžalovaného spočívalo v tom, že **násilím**, tj. za použití fyzické síly, chtěl překonat nevoli poškozené T. T. k tomu, aby vozidlo zastavila, přičemž k zesílení útoku vůči poškozené, resp. vozidlu, které řídila, použil i železnou tyč o průměru cca 5 cm a délce cca 40 cm (jak popsali poškození). Předmětná tyč naplnila znaky **zbraně** ve smyslu ustanovení § 118 trestního zákoníku, neboť se jednalo o předmět, kterým lze jednoznačně učinit útok proti tělu důraznějším. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že je irelevantní, že v daném okamžiku poškozená T. T. seděla ve vozidle, kterým byla do jisté míry chráněna, neboť je rozhodné, že obžalovaný jí touto tyčí, kterou použil k opakovaným úderům na vozidlo, **nutil k tomu, aby něco konala**, tedy aby vozidlo zastavila.

48. **Trestným jednáním** obžalovaného, které je popsáno v bodě 3. výroku rozsudku, byl poškozen jednak zájem společnosti na ochraně klidného občanského soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek, který je chráněn ustanovením § 358 trestního zákoníku, jako **objekt trestného činu výtržnictví**. Dále byl porušen zájem společnosti na ochraně cizí věci před jejím poškozením, který je **objektem** neboli chráněným zájmem v případě **trestného činu poškození cizí věci** podle § 228 trestního zákoníku. Současně však obžalovaný porušil i zájem společnosti na ochraně svobodného rozhodování člověka, který je chráněn ustanovením § 175 trestního zákoníku, jako **objekt trestného činu vydírání**.

Bod 4.

49. **Trestné jednání** obžalovaného R.V. spočívalo v tom, že dne 17. 12. 2020 kolem 22.05 hod. v přízemí domu XXXXX, sám maskován tmavým oblečením, kuklou, rukavicemi a vybaven kapesní svítilnou a loveckým nožem, vyčkával příchodu poškozeného R. J. a tohoto následně se slovy „já jsem ti říkal, že tě zabiju“ při fyzickém konfliktu dvakrát bodnul přineseným loveckým nožem zn. Columbia, a to jednou ranou do zad pod levou lopatkou a druhou ranou v oblasti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

pravého třísla. V **přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaného utrpěl poškozený R. J. jednak lehké zranění, a to oděrky v obličejí a bodnou ránu zad pod levou lopatkou s otvorem vbodu délky 1 cm, kdy bodný kanál probíhal v podkoží tangenciálně pod velmi ostrým úhlem k ploše zad do hloubky 6 cm, avšak nepronikl do dutiny hrudní a dále utrpěl vážné zranění, a to bodnou ránu v oblasti pravého třísla s otvorem vbodu délky cca 5 mm a hloubky min. 2 cm s drobným poraněním této stehenní tepny. Prvé zranění bylo sice kvalifikováno jako zranění lehké, avšak v případě průniku čepele nože do dutiny hrudní by hrozil vznik pneumotoraxu, poranění plic a krvácení do dutiny hrudní. V druhém případě šlo dokonce o život ohrožující poranění, které bez chirurgického operačního ošetření by vedlo k rozvoji krvácivého šoku v řádu desítek minut a následnému úmrtí poškozeného v důsledku vykrvácení. V případě protěti stehenní tepny, jejíž tloušťka stěny je 0,5 mm a průměr tepny 5-8 mm, jakož i v případě poranění žíly a jejích větví by fakticky hrozilo vykrvácení a tím i úmrtí poškozeného v řádu desítek vteřin, tedy na místě činu. Zcela reálně tak šlo o zranění, které ohrožovalo objektivně život poškozeného, avšak k úmrtí poškozeného R. J. nedošlo díky několika rozhodujícím faktorům. V prvé řadě byla poškozenému okamžitě poskytnuta velmi účinná laická pomoc, a to svědkyní D.N. a dalšími sousedy z tohoto domu. Následně byla poškozenému poskytnuta vysoce specializovaná lékařská péče spočívající v akutním chirurgickém zákroku. Nalézací soud považuje za stěžejní také závěry soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, který vysvětlil, že fakticky pouze několik milimetrů dělilo poškozeného od protěti stehenní tepny, jejíž tloušťka je pouhých 0,5 mm a průměr tepny je 5 – 8 mm. V takovém případě by fakticky došlo k vykrvácení poškozeného v řádu desítek vteřin. Zcela jednoznačně je tak odůvodněn závěr, že díky shodě náhod zcela nezávislých na vůli obžalovaného, nedošlo k úmrtí poškozeného ihned na místě. Takový závěr je logicky odůvodněn naprosto nekontrolovaným chováním obžalovaného R. V., při němž v průběhu fyzického konfliktu dvakrát bodl poškozeného R. J.. S ohledem na použitý nůž o délce čepele 17 cm a šířce cca 3 cm, který je vyobrazen na pořízené fotodokumentaci nebyl pochopitelně obžalovaný schopen kontrolovat hloubku tohoto bodnutí. Naprosto je vyloučena úvaha o tom, že obžalovaný chtěl poškozenému způsobit pouze vážné zranění. Tomuto závěru nalézacího soudu o úmyslu obžalovaného usmrtit poškozeného odpovídá samotné jednání obžalovaného, použitý nástroj, který má charakter zbraně a také jeho slovní projev na samotném počátku konfliktu. Ve shodě s tím je i předchozí, několik měsíců trvající, jednání obžalovaného vůči poškozenému, kdy svůj záměr dával zcela jednoznačně najevo. Jak bylo prokázáno důkazy provedenými u hlavního líčení, obžalovaný k zesílení svého útoku vůči tělesné integritě poškozeného použil lovecký nůž zn. Columbia o celkové délce 29 cm s čepelí délky 17 cm a šířky 3 cm. Tento předmět je třeba považovat za **zbraň** podle ustanovení § 118 trestního zákoníku, neboť jde o předmět, kterým je možno učinit útok proti tělu důraznějším. Skutečnost, že k úmrtí poškozeného za použití takové zbraně, dokonce dvěma útoky vůči tělu poškozeného nedošlo, byla otázkou shody náhod. Nad rámec toho lze podotknout, že výpověďmi svědků a ostatně i samotného obžalovaného bylo také prokázáno, že za situace, kdy byl obžalovaný odzbrojen svědkem V. Š., který pomohl poškozenému R. J. odebrat obžalovanému tento nůž, obžalovaný přestal ve svém útočném jednání vůči poškozenému. Prokazatelně tak trestné jednání obžalovaného dospělo do vývojového **stádia pokusu** podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení se pokusem rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu, jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Ke smrti poškozeného R. J. sice nedošlo, ale smrt reálně hrozila, a to díky opakovanému intenzivnímu bodnutí nože obžalovaným do míst, kde se nachází životně důležité orgány, když pro takový závěr svědčí i předchozí slovní vyjádření obžalovaného, kterým svůj úmysl usmrtit poškozeného deklaroval.

50. **V přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaného R. V., které je popsáno v bodě 4. výroku rozsudku, byl porušen zájem společnosti na ochraně zdraví a především života fyzických osob, který je **objektem** zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku a je tímto zákonným

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

ustanovením chráněn. Smrt poškozeného R. J. mohla zcela reálně být následkem trestného jednání obžalovaného, k němuž však nedošlo díky okolnostem zcela nezávislým na vůli obžalovaného. Nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že život člověka je prvořadou hodnotou, na jejíž ochraně má každá civilizovaná lidská společnost zájem, což je ostatně vyjádřeno i v čl. VI. Listiny práv a svobod, která je součástí Ústavního pořádku České republiky. Citované ustanovení zakotvuje právo každého na život i to, že nikdo nesmí být života zbaven.

51. Vedle znaků objektivní stránky (jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi) i znaku objektu se nalézací soud u každého ze shora uvedených trestných činů zabýval i jeho dalšími obligatorními znaky, mezi které patří znaky subjektu a subjektivní stránky.
52. Nezbytným **znakem subjektu** – pachatele každého trestného činu je jeho **věk a přičetnost**. Z provedeného dokazování bylo nade vše pochybnost zjištěno, že obžalovaný R. V. byl v době spáchání rozsáhlého trestného jednání **pachatelem zletilým**, čímž naplnil podmínku věku, vyžadovanou ustanovením § 25 trestního zákoníku. Druhým obligatorním znakem subjektu je podmínka přičetnosti, vymezená v ustanovení § 26 trestního zákoníku negativně. Je nezbytné, aby pachatel v době spáchání kteréhokoli trestného činu **byl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání a své jednání ovládat**. K otázce duševního stavu obžalovaného R. V. byly již ve stádiu přípravného řízení zpracovány znalecké posudky. Státní zástupce v průběhu hlavního líčení navrhl, aby nalézací soud vycházel především ze **znaleckého posudku**, který byl zpracován ve vztahu k nejzávažnějšímu trestnému jednání, popsanému pod bodem 4., soudními znalkyněmi **MUDr. Martou Holanovou a PhDr. Blankou Zapletalovou** (č. l. 553-596). Nalézací soud toto stanovisko státního zástupce mj. i s odkazem na obsah a charakter dříve zpracovaného znaleckého posudku akceptoval a **soudní znalkyni MUDr. Martu Holanovou** současně vyslechl u hlavního líčení dne 22. 9. 2021. Soudní znalkyně setrvala na závěrech písemně zpracovaného **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie**. Závěry soudní znalkyně jsou pochopitelně podstatné pro posouzení otázky přičetnosti, resp. trestní odpovědnosti R.V.. Po vyšetření obžalovaného soudní znalkyně zjistila, že v době spáchání trestného činu obžalovaný netrpěl duševní chorobou nebo poruchou a ani v minulosti, tj. před trestným činem u něj nebyla diagnostikována psychotická porucha. Zásadní je především to, že obžalovaný netrpěl duševní poruchou v době spáchání trestného činu nejzávažnějšího, tj. 17. 12. 2020. Jeho rozumové schopnosti jsou normální. Obžalovaný však trpí poruchou osobnosti s převahou rysů narcistických a disociálních. Nalézací soud považuje za rozhodující závěry soudní znalkyně o tom, že v době spáchání trestného činu, tj. 17. 12. 2020 mohl obžalovaný rozpoznat jeho protiprávnost a mohl své jednání ovládat. Obě předpokládané schopnosti byly u obžalovaného v inkriminované době zachovány, a to v plném rozsahu. U hlavního líčení soudní znalkyně k dotazu soudu také vysvětlila, že při vyšetření obžalovaného nezjistila ani v náznaku podezření pro diagnózu týkající se sexuální deviance a současně poukázala na to, že termín „neúplná sexualita“, který použila soudní znalkyně v předchozím zpracovaném znaleckém posudku, není standardně používaným odborným názvem. Předchozí znalkyně tím zřejmě chtěla vyjádřit nezralost obžalovaného, což však, podle názoru MUDr. Marty Holanové, souvisí s jeho osobnostní strukturou. Nalézací soud ostatně znalecký posudek MUDr. Želmíry Herrové (č. l. 531-538) u hlavního líčení neprovedl, když shodně se státním zástupcem zaujal stanovisko, že stěžejní a prokazatelně objektivní je právě tento znalecký posudek, zpracovaný MUDr. Martou Holanovou. Tento znalecký posudek byl rozhodujícím důkazem pro závěr soudu o přičetnosti obžalovaného. Soudní znalkyně dále u hlavního líčení potvrdila, že z poruchy osobnosti obžalovaného vyplývá jeho nezdrženlivost, egoistické rysy. Výslech soudní znalkyně přispěl k objasnění účinků léku Rivotril a v zásadě i k vyloučení obhajoby obžalovaného o jeho ovlivnění tímto medikamentem. MUDr. Marta Holanová vysvětlila, že Rivotril je benzodiazepin, který je používán ve skupině toxikomanů jako náhrada za jakoukoliv návykovou látku, neboť uvolňuje svaly, způsobuje určitý pocit pohody a klidu. Tento lék ovlivňuje psychiku pacienta ve směru jeho uklidnění, uvolnění, nikoliv tak, že by podporoval jeho agresivitu. Tento znalecký posudek byl dílem zpracován i soudní znalkyní PhDr. Blankou Zapletalovou, která

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

provedla psychologické vyšetření obžalovaného. Znalkyně zjistila, že R. V. je sniženě přizpůsobivý, má sklon k opozici a disociálnímu jednání, afektivně je málo stabilizovaný, dráždivý, se sníženou odolností vůči zátěži. V jednání obžalovaného dominují narcistické rysy a egoistické závěry, absentuje sebekritičnost. Na tyto závěry poukázala znalkyně MUDr. Marta Holanová u hlavního líčení, když vysvětlila, že závěry obou znalkyň spolu vzájemně korelují a rysy obžalovaného jsou vzhledem k jeho věku již ustálené. Při psychologickém vyšetření bylo totiž zjištěno, že intelektové schopnosti obžalovaného jsou nevyrovnané a poruchy jeho chování se objevovaly již od jeho raného dospívání. Aktuálně je již osobnostní vývoj obžalovaného dokončen a zásadní změnu jeho chování ve vztahu k protispoločenskému jednání nelze očekávat. Základním předpokladem dalšího příznivého vývoje je náhled na závažnost jednání obžalovaného, který dosud chybí. MUDr. Marta Holanová v závěru své výpovědi u hlavního líčení vysvětlila, že v průběhu doby se rysy osobnosti obžalovaného sice nezmění, ale může se lišit jeho přístup k sebekritice jednání. I když perspektiva jeho resocializace není příznivá, neznamená to, že se obžalovaný nemůže začít snažit. V průběhu páčání trestné činnosti, pokud se jí obžalovaný dopustil, však se u něj nejednalo prudký afekt, ale o celkové afektové jednání. Podle názoru soudní znalkyně však obžalovaný není typem člověka, který jedná nějak překvapivě, neboť má určitý typ jednání, který se v afektu vždy nějakým způsobem projeví. Obžalovaný má totiž sniženou kontrolu impulzů, které ho ovlivňují při prosazování jeho jednání. Na základě takto provedených důkazů nalézací soud uzavřel, že v době spáchání trestných činů byl obžalovaný R. V. se zřetelem k svému věku i duševnímu stavu pachatelem zletilým a plně přičetným, čímž naplnil podmínky vymezené v ustanovení § 25 a § 26 trestního zákoníku. Stejně je psychiatrické vyšetření obžalovaného, které neskýtalo podklad pro úvahy nalézacího soudu o snížené nebo dokonce vyloučené přičetnosti. Obě složky, tj. **rozpoznávací i ovládací schopnost byly u obžalovaného plně zachovány**, což potvrdila právě soudní znalkyně, která provedla psychiatrické vyšetření obžalovaného.

53. **Subjektivní stránka** kteréhokoliv trestného činu, tedy i těch trestných činů, které byly užity pro kvalifikaci trestného jednání R.V., v sobě zahrnuje znaky týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem subjektivní stránky je **zavinění**, které je nezbytným předpokladem trestní odpovědnosti fyzických osob. Zavinění je považováno z hlediska trestněprávní teorie za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce a objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vědění, vnímání pachatele) a složku volní (chtění nebo srozumění), čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Při hodnocení zavinění obžalovaného R.V., ve vztahu ke každé samostatné skutkové podstatě, vycházel nalézací soud nejen z výše citovaného znaleckého posudku, který se týkal duševního stavu obžalovaného, ale také z rozhodujících důkazů provedených u hlavního líčení. Tyto důkazy se týkaly prokázání trestněprávně významného jednání obžalovaného u každého ze samostatných skutků i prokázání rozhodujících skutkových okolností ve vztahu k objektivní stránce příslušné skutkové podstaty. V této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné znovu upozornit na výše rozvedené závěry soudní znalkyně, která zjistila, že rozumové schopnosti u obžalovaného R.V. jsou normální. Z toho lze logicky dovodit, že obžalovaný ve všech případech věděl, že se takovým způsobem chovat nesmí. Pochopitelně věděl, že si nesmí vynucovat sexuální styk, vykonaný souloží, na poškozené T. T., věděl, že poškozené, stejně jakékoliv jiné osobě nesmí vyhrožovat jejím úmrtím nebo úmrtím jejich blízkých, věděl, že nesmí jinou osobu nutit k tomu, aby proti své vůli konala to, co nechce, čímž nalézací soud míní vynucování si zastavení vozidla řízeného T. T.. Pochopitelně obžalovaný, vzhledem ke svým přiměřeným intelektovým schopnostem, věděl, jak se má chovat na veřejnosti, že nesmí dále způsobit majetkovou škodu tím, že poškodí jinému vozidlo. Nesporné je rovněž jeho vědění o tom, že nesmí zaútočit vůči jiné fyzické osobě, a to dokonce pomocí nože. Intelektová složka zavinění v podobě vědění byla zcela nepochybně u obžalovaného naplněna ve vztahu ke všem šesti skutkovým podstatám, jejichž prostřednictvím bylo jeho trestné jednání kvalifikováno. Bez jakýchkoliv pochybností však byla naplněna i složka volní, tj. jednoznačné chtění obžalovaného v každém z konkrétních případů trestné jednání uskutečnit. Bylo

prokázáno souhrnně to, že opakovaně R. V. chtěl donutit poškozenou T. T. k pohlavnímu styku, vykonanému souloží, chtěl ji opakovaně vyhrožovat usmrcením, a to dokonce takovým způsobem, že to u ní vzbudilo důvodnou obavu. Jeho aktivní, cílené jednání v těchto případech, stejně jako v dalších dvou částech skutkového děje, svědčí rovněž o tom, že chtěl poškodit vozidlo R. J., do kterého nejméně třikrát udeřil za pomoci zbraně, a to proto, že chtěl na místě veřejnosti přístupném dosáhnout toho, aby přinutil T. T. zastavit vozidlo, když tohoto jednání se chtěl dopustit se zbraní, neboť k útoku proti vozidlu i proti oběma poškozeným použil právě železnou tyč. Není sporu o tom, že obžalovaný chtěl poškozeného usmrtit, což deklaroval jednak bezprostředně před samotným napadením v místě činu 17. 12. 2020 slovně vůči samotnému poškozenému, ale dlouhodobě to dával najevo i v telefonátech T. T.. Nejméně dva mimořádně nebezpečné útoky pomocí zbraně (nože s délkou čepele 17 cm) vůči tělesné integritě poškozeného, tj. útoky směřující do míst, kde má poškozený důležité orgány svědčí o tom, že se tohoto jednání dopustit chtěl. Nad rámec těchto skutečností, v souvislosti s rozbořem subjektivní stránky, si dovoluje nalézací soud poukázat také na skutečnosti zjištěné z oděvních součástí poškozeného R. J., které byly podrobeny expertíze z oboru kriminalistika, odvětví mechanoskopie. Tyto důkazy svědčí o tom, že v několika případech obžalovaný na poškozeného nožem také zaútočil, avšak poněkud méně úspěšně, když pouze poškodil jeho oblečení. Nad rámec toho lze připsat neúspěšnost smrtelného útoku obžalovaného vůči poškozenému také tomu, že zejména v oblasti trupu byl do jisté míry poškozený chráněn poměrně silným oděvem. V opačném případě, když, jako např. v oblasti třísel, by útok směřoval pouze do míst, kde měl běžné tenké oblečení, je odůvodněna úvaha, že již úder do zad by mohl být daleko hlubší a podstatně více směřující k usmrcení samotného poškozeného. Nalézací soud proto v případě všech těchto čtyř útoků, kvalifikovaných pomocí šesti skutkových podstat, ve shodě s obžalobou, uzavřel naplnění **zavinění ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku**. Ve všech případech bylo prokázáno, že obžalovaný věděl, že se takto může dopustit trestného jednání a provedené důkazy svědčí o tom, že se jednání dopustit chtěl. V této souvislosti je třeba zmínit, že úmyslné zavinění obžalovaného ve vztahu k zločinu znásilnění pomocí soulože zahrnovalo také znak této kvalifikované skutkové podstaty § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, tj. vykonání pohlavního styku ve formě soulože, resp. učinění pokusu o to. Shodný závěr učinil nalézací soud i ve vztahu ke zločinu vydírání, kdy přímý úmysl obžalovaného zahrnoval i užití zbraně, tj. formální znak kvalifikované skutkové podstaty podle § 175 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Zvláštní pozornost pochopitelně nalézací soud věnoval i subjektivní stránce v případě čtvrtého skutku, u něhož bylo užito nejzávažnější právní kvalifikace, tj. zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku. I v tomto případě nalézací soud uzavřel naplnění znaku zavinění, jakožto obligatorní podmínky subjektivní stránky, a to ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Jak je shora uvedeno, není sporu o tom, že obžalovaný R. V. věděl, že takové jednání je trestné. Věděl, že útokem nože proti tělesné integritě fyzické osoby jí může způsobit nejen těžkou újmu na zdraví, ale i smrt, zejména pak, když k tomuto útoku použije zbraně – loveckého nože. Nalézací soud se však v tomto případě ztotožnil s obžalobou i v tom, že byly naplněny podmínky kvalifikované skutkové podstaty podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, tedy že se obžalovaný R. V. trestného jednání dopustil **po předchozím uvážení**. Pro takové závěry nalézacího soudu svědčí předchozí komunikace obžalovaného, nejen přímo na místě vůči poškozenému R.J., ale i předchozí komunikace v telefonických hovorech adresovaných T. T., o níž věděl, že je v té době partnerkou R. J. a dal tak výslovně najevo svůj záměr usmrtit poškozeného. Prokazatelně obžalovaný dobře promyslel místo a dobu spáchání tohoto trestného jednání a náležitě se také vybavil tmavým oblečením, tmavou kuklou a vyzbrojil se i patřičným nožem. Zákoníku. Spáchání trestného činu vraždy „po předchozím uvážení“, je podstatně více racionální a intenzivní stupeň kontroly pachatele nad svým jednáním, než v případě spáchání takového činu „s rozmyslem“. Obhajoba obžalovaného o tom, že se na místě ocitl ze zcela jiných důvodů a k fyzickému konfliktu došlo proto, že na něj R. J. zaútočil, byla důsledně vyvrácena provedenými důkazy, které jsou rozebrány shora. Není sporu o tom, že obžalovaný dobře naplánoval veškeré okolnosti provedení činu, zvolil i vhodné prostředky. Čin tedy spáchal

„po předchozím uvážení“, čímž naplnil formální podmínku kvalifikované skutkové podstaty zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku. Skutečnost, že k dokonání trestného činu nedošlo, nic nemění na jeho plné trestné odpovědnosti. V souvislosti s tímto trestným činem a ostatně i s trestným činem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, který rovněž zůstal dílem ve vývojovém stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, považuje nalézací soud za nezbytné zdůraznit, že pokus trestného činu je trestný podle trestní sazby stanovené na dokonany trestný čin (§ 21 odst. 2 trestního zákoníku).

54. Vedle shora rozebraných formálních znaků všech šesti trestných činů, které byly bezesbýtku naplněny, se nalézací soud, v souladu s platnou právní úpravou, zabýval také **stupněm společenské škodlivosti** trestného jednání obžalovaného. Není nejmenšího sporu o tom, že obžalovaný R. V. ve všech případech jednal zcela protiprávně, když zpočátku opakovaně porušil hranice trestní odpovědnosti, které s ohledem na svoji kriminální minulost dostatečně znal, ale zejména v konečném důsledku (bod 4. – zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku) porušil i nejzákladnější hodnoty každé civilizované lidské společnosti. Jeho závěrečné jednání bylo vyvrcholením dlouhodobě páchané trestné činnosti, zejména v podobě slovních projevů a výhrůžek, příp. za použití fyzického násilí proti T. T., gradovalo pak napadením osob sedících ve vozidle za použití zbraně. V samotném závěru zbraně, tentokrát daleko nebezpečnější, obžalovaný použil při plánovaném útoku proti poškozenému R.J.. Obžalovaný na poškozeného tímto nožem zaútočil zcela nečekaně, ve večerních hodinách v domě, kde poškozený tehdy bydlel a kde se mohl cítit relativně v bezpečí. Před samotným útokem jej dokonce oslnil baterkou. V nejmenším nelze přehlédnout ani to, že poškozený v tento okamžik stál proti obžalovanému, vyzbrojenému loveckým nožem, v zásadě s holýma rukama. Jednání obžalovaného R.V. je nutno skutečně chápat ve všech souvislostech a v nejmenším nelze izolovat jednotlivé části skutkového děje, neboť spolu vzájemně všechny souvisí nejen v osobách poškozených, ale také v celkovém motivu trestného jednání. Mimořádně vysoký stupeň společenské škodlivosti trestného jednání obžalovaného, a to jak jednotlivě, tak dokonce v jeho celku, zcela vylučuje úvahy o jiné odpovědnosti, než odpovědnosti trestněprávní, jak má na mysli ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku zakotvující **zásadu subsidiarity trestní represe**. Podle citovaného zákonného ustanovení totiž trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Takové podmínky nebyly ani v jediném případě shledány.
55. Po zvážení všech rozhodných okolností dospěl soud k **závěru**, že trestné jednání obžalovaného R.V. bezpečně a spolehlivě prokázáno a uznal jej vinným proto **v bodě 1** ze spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonání a dílem spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, **v bodě 2** ze spáchání přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku. **V bodě 3** byl obžalovaný R. V. uznán ze spáchání jednočinného souběhu přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. **V bodě 4** bylo jeho jednání kvalifikováno podle nejprísnejší skutkové podstaty užití v tomto rozsudku, a to jako zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku spáchaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

C/ Výrok o trestu

56. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl soud především k povaze a závažnosti spáchané rozsáhlého trestného jednání k osobním, rodinným, majetkovým poměrům obžalovaného R.V., jeho dosavadnímu způsobu života i možností nápravy, jak mu ukládá ustanovení § 39 trestního zákoníku. Obžalovaný, jak sám potvrdil, není ničím vyučen, ale přesto však je opakovaně dostatečně rekvafikován, aby mohl být ve stálém pracovním poměru. Aktuálně je otcem dvou nezletilých dětí, avšak dlouhodobě v rádném pracovním poměru nepracuje ani nepodniká. **Opisem**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

rejstříku trestů (č. l. 661) i **přílohovými spisy**, provedenými u hlavního líčení k posledním odsouzením, bylo prokázáno, že R. V. má v Rejstříku trestů celkem 11 záznamů a v minulosti byl několikrát ve výkonu trestu odnětí svobody, i když odpykal krátkodobější tresty. Tím nalézací soud míní trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který vykonal 24. 3. 2015 ve věznici s ostrahou na základě odsouzení ve věci vedené u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. 1 T 43/2013 nebo trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, který rovněž vykonal ve věznici s ostrahou 24. 7. 2015 ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 13 T 170/2014. Při posledním odsouzení, ve věci vedené u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. 1 T 133/2016, mu byl původní trest odnětí svobody v odvolacím řízení dokonce přeměněn na trest domácího vězení, a byla tak obžalovanému znovu dána šance, aby přehodnotil svůj předchozí způsob života. Tento trest obžalovaný vykonal dne 15. 3. 2019. Všechna předchozí odsouzení se však zjevně minula svým účinkem. Nyní projednávané trestné činnosti se obžalovaný začal dopouštět již od ledna 2019 (viz bod 1). Předchozí odsouzení hodnotil soud jako **přítěžující okolnost** podle § 42 písm. g) trestního zákoníku. Vedle toho je nespornou přítěžující okolností podle § 42 písm. m) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný spáchal více trestných činů. Celkem čtyři skutkové děje, uvedené ve výroku rozsudku, byly kvalifikovány dokonce podle šesti skutkových podstat. Přítěžující okolností podle § 42 písm. m) trestního zákoníku je i pokračování trestné činnosti, které se obžalovaný dopouštěl různou intenzitou a různými útoky prakticky od počátku roku 2019 až do prosince roku 2020. Nalézací soud s odkazem na výpověď svědkyně T. T. hodnotil jako přítěžující okolnost podle § 42 písm. d) trestního zákoníku rovněž skutečnost, že obžalovaný se zejména trestného jednání znásilnění, popsaného pod bodem 1/výroku rozsudku opakovaně dopouštěl, zneužívá finanční nouze T. T., která byla matka samoživitelka a starala se o dvě jejich nezletilé děti zcela sama. Svědkyně uvedla, že obžalovaný opakovaně po ní vyžadoval sexuální styky se slovy, že v opačném případě jí nedá výživné na nezletilé děti, a proto v mnoha situacích se mu raději podvolila. Žádné relevantní **polehčující okolnosti** podle § 41 trestního zákoníku obžalovanému přiznány nebyly. Jeho doznání nebylo provedeno bezvýhradně, v plném rozsahu. Nelze totiž přehlédnout, že obžalovaný se doznal jen k tomu trestnému jednání, které bylo i bez jeho výpovědi prokázáno zcela objektivně dostatečnými důkazy (např. bod 2/ výroku rozsudku), když ve zbytku obžalovaný buď trestné jednání popíral, nebo ho alespoň bagatelizoval. Omluvný dopis, který obžalovaný poškozenému zaslal (č. l. 339) nenaplnuje podle názoru nalézacího soudu podmínky upřímné lítosti ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) trestního zákoníku v plném rozsahu. Nalézací soud jej vnímá pouze jako účelový, formální úkon. Nelze totiž přehlédnout, že obžalovaný dostatečně neprojevil účinnou lítost, ani při osobním kontaktu s poškozeným u hlavního líčení a zejména neučinil žádné relevantní kroky, aby mu alespoň částečně způsobenou materiální škodu začal nahrazovat. Za rozsáhlou trestnou činnost násilného charakteru, která byla kvalifikována pomocí 6ti skutkových podstat, byl obžalovanému ukládán jen jeden trest, a to **trest úhrnný**. Podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku totiž odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný. V tomto případě soud vycházel z limitů vymezených v ustanovení § 140 odst. 2 trestního zákoníku, které umožňuje uložit pachateli pouze trest odnětí svobody, a to v trvání 12-20 let. Při rozhodování o konkrétní výměře trestu přihlédl soud ke všem rozhodným okolnostem vymezeným v zákoně, tj. k přiznaným polehčujícím, resp. přítěžujícím okolnostem, osobnímu profilu obžalovaného, výsledků znaleckého zkoumání, když hodnotil i celkový charakter trestného jednání obžalovaného. Nelze přehlédnout výsledky znaleckého zkoumání, podle nichž obžalovaný nejen trpí poruchou osobnosti s převahou rysů narcistických a disociálních, ale je také snížene přizpůsobivý a vykazuje sníženou odolnost vůči zátěži. Všechny tyto rysy osobnosti se ostatně u R.V. projeví i v průběhu jeho vystoupení u hlavního líčení. Opakovaně se stavěl do role pečujícího otce, když formálně mu takový přístup jistě nelze upřít a oceňovala ho i sama poškozená T. T., matka jejich nezletilých dětí. S ohledem na důkazy provedené u hlavního líčení současně nelze přehlédnout, že obžalovaný po celou dobu páčání trestného jednání preferoval sám sebe a vždy si počínal tak, že nepřipustil možnost, aby T. T. žila s jiným partnerem, byť tento mohl být jeho bývalé družce oporou. V konkrétním případě

to byl R. J., který na rozdíl od obžalovaného dlouhodobě pracoval v řádném pracovním poměru a měl pravidelný finanční příjem. Nelze klást k tíži poškozenému to, že právě pod jeho vlivem T. T. trestné jednání obžalovaného oznámila. Naopak musí nalézací soud zdůraznit, že pokud v minulosti T. T. opakované znásilnění sama policejním orgánům neoznámila, v zásadě se chovala tak, jak bývá u obětí této násilné trestné činnosti směřované do oblasti domácího násilí obvyklé. Znalkyně také uvedly, že obžalovaný má majetnický vztah ke své bývalé partnerce i k dětem a viděl v poškozeném příčinu rozpadu svého vztahu s T. T.. Důkazy provedené u hlavního líčení však svědčí o tom, že T. T. tento partnerský vztah navázala až po rozchodu s obžalovaným. Nalézací soud považuje za zvláště zavrženíhodné a svědčící o naprosté absenci empatie u obžalovaného to, že i v tak tragické situaci, kdy poškozenému R.J. zemřela dospívající dcera, neváhal těchto skutečností zneužít ve svůj prospěch. Jak vyplývá z jeho slovních projevů, osočoval R. J. z podílu na tragické smrti jeho 12ti leté dcery jen proto, aby získal tzv. sympatie sám pro sebe. Rovněž u hlavního líčení obžalovaný projevily tyto negativní rysy své osobnosti tím, že neustále poukazoval na záporné stránky poškozeného, ačkoliv minimálně stejné negativní vlastnosti vykazuje sám, a to podle názoru soudu v daleko hlubším, patologickém rozsahu. Tím nalézací soud míní skutečnost, že obžalovaný byl dlouhodobě bez pracovního poměru a po jistou dobu dokonce přebýval v dodávce, tedy byl bez reálného bydliště. Ať obžalovaný hodnotil poškozeného subjektivně jakkoliv negativně, ani v nejmenším mu to nezavdávalo důvod pro to, aby jej téměř připravil o život. Ze závěru soudních znalkyň vyplývá, že vývoj osobnosti obžalovaného je prakticky ukončen, a proto je jeho perspektiva resocializace výrazně ztížena. Pokud obžalovaný u hlavního líčení prezentoval svůj aktuální náhled na trestnou činnost, nemůže nalézací soud jeho vlastní slovní vyjádření považovat za dostatečný důkaz pro zvrácení znaleckých závěrů. Lze tedy konstatovat, že znaleckým posudkem bylo prokázáno, že resocializace obžalovaného je ztížena a málo reálná. S přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem případu uložil soud obžalovanému R. V. **trest odnětí svobody v trvání 16 let**, tedy v polovině zákonné trestní sazby. Ze zákona je obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku pro výkon tohoto trestu zařazen **do věznice se zvýšenou ostrahou**, neboť trest je mu ukládán za úmyslný trestný čin ve výměře převyšující 8 let. Nalézací soud si dovoluje podotknout, že neshledal žádné mimořádné, objektivně prokázané, skutečnosti, pro které by měl využít dobrodiní zákona a v souladu s ustanovením § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařadit obžalovaného do věznice s mírnějším režimem.

57. Vedle trestu odnětí svobody byl R.V. v souladu s ustanovením § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku uložen také **trest propadnutí věci**, a to 1 ks loveckého nože značky Columbia s černou stříškou o celkové délce 29 cm a délce čepele 17,5 cm. Jedná se o nůž, který použil obžalovaný ke spáchání zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, byť zůstavšícího ve stádiu pokusu, když jím zaútočil na poškozeného R. J.. Tento nůž je nástrojem trestné činnosti. Citované zákonné ustanovení umožňuje soudu, aby uložil ve vztahu k takovému předmětu trest propadnutí věci.

D/ Výrok o náhradě škody a nemajetkové újmy

58. V rámci adhezního řízení, které je součástí trestního řízení rozhodoval soud i o nároku na náhradu škody poškozeného subjektu – VZP Česká republika i o nároku na náhradu nemajetkové újmy, které se domáhal poškozený R. J.. Jednalo se o včas a řádně uplatněné nároky poškozených subjektů ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 trestního řádu.
59. Poškozený subjekt – **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky uplatnila svůj nárok na náhradu materiální škody ve výši 32.667,27 Kč** (č. l. 435-446). Uplatněný nárok na náhradu škody poškozený subjekt řádně doložil, a to rozpisem nákladů na ambulantní péči ve výši 11.874,82 Kč, nákladů na ústavní péči ve výši 17.919,45 Kč, nákladů na léčiva ve výši 273,56 Kč a nákladů na dopravu ve výši 1.196,56 Kč, přičemž další náklady léčby, dodatečně vyčíslené, tvořily částku 1.402,88 Kč. Celkově uplatněný nárok na náhradu škody představoval částku 32.667,27 Kč (č. l. 446). Detailně jsou pak náklady jednotlivých položek specifikovány v rozpisu vyúčtování zdravotní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

péče (č. l. 447-453). Nárok poškozeného subjektu byl uznán oprávněným co do důvodu i co do výše. Z hlediska hmotněprávního má rozhodnutí soudu o přiznaném nároku na náhradu škody oporu v ustanovení § 2910 občanského zákoníku jako zákona č. 89/2012 Sb. účinného od 1. 1. 2014. Podle citovaného zákonného ustanovení škůdce, který svým vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne do absolutního práva poškozeného, hradí poškozenému, co tím způsobil. Způsob a rozsah náhrady je pak upraven zejména v ustanovení § 2951 občanského zákoníku, podle něhož se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu a není-li to možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Nalézací soud proto uložil obžalovanému R.V. podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost zaplatit poškozenému subjektu Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČ 41197518, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, materiální škodu ve výši 32.667,28 Kč.

60. **Poškozený R. J.** se před zahájením dokazování u hlavního líčení připojil prostřednictvím svého zmocněnce s **nárokem na náhradu nemajetkové újmy** způsobené trestným činem, a to ve výši 250.000 Kč (č. l. 686). V podaném návrhu odkázal na platnou právní úpravu obsaženou v občanském zákoníku, když současně uvedl, že při posuzování nároku poškozeného lze vycházet z těch rozhodujících skutečností, že poškozený sám byl obětí násilí ze strany obžalovaného, které směřovalo k usmrcení poškozeného. S ohledem na tyto okolnosti měl poškozený nepochybně silnou obavu ze ztráty života a poškození zdraví ve smyslu citovaného ustanovení § 2957 občanského zákoníku. Toto jednání obžalovaného mělo jednoznačně negativní dopad na poškozeného a bylo výrazným zásahem do jeho psychiky. Je možné, že tento negativní zážitek si s sebou ponese celý život. Poškozený netvrdil ani nepožadoval náhradu bolestného nebo případnou náhradu za tížení společenského uplatnění, avšak poukázal na dlouhodobé psychické potíže způsobené vyhrožováním ze strany bývalého přítele jeho partnerky, které vyvrcholilo koncem roku 2020 napadením nožem. V důsledku tohoto útoku byl poškozený depresivní, úzkostný, trpěl poruchami spánku a fakticky se tento útok projevil na fungování poškozeného a je traumatizující dosud. Ke svému návrhu poškozený připojil **Lékařskou zprávu** zpracovanou 6. 9. 2021 v psychiatrické ambulanci MUDr. Danielem Fürstem. Z tohoto listinného důkazu (č. l. 688) nalézací soud zjistil, že R. J. byl v psychiatrické ambulanci vyšetřen poprvé 25. 1. 2021, a to na základě doporučení z jeho zaměstnání, kde dlouhodobě vykazoval psychické potíže. V samotné lékařské zprávě se konstatuje, že v poslední době došlo k několika závažným událostem v životě poškozeného, a to úmrtí dcery, vyhrožování ze strany bývalého přítele jeho partnerky, které vyvrcholilo koncem roku 2020 napadením nožem, avšak trvalo již od července 2020. Poškozený se již v této době snažil útočníkovi vyhýbat a byl v neustálém napětí a stresu. Z toho všeho se u něj projevila úzkostnost, depresivita a poruchy spánku. Za účelem zpracování této lékařské zprávy se poškozený do ambulance dostavil po několika měsíčním časovém odstupu, když předchozí kontrola byla kvůli covidu pouze distanční. Při zpracování zprávy, po vyšetření poškozeného, bylo zjištěno, že jeho psychický stav se zlepšil, medikaci již nevyžaduje, avšak smutek ze ztráty přetrvává, ale není již patologický. Chronický stres a vyhrožování ze strany agresora se na jeho stavu a celkovém fungování zcela jistě podepsal a je do značné míry traumatizující dosud. Aktuálně, tj. ke dni 6. 9. 2021 byl poškozený ponechán bez medikace.

61. Podle názoru nalézacího soudu je uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy ze strany poškozeného R. J. v samém základu důvodný. Není nejmenšího sporu o tom, že poškozený prodělal traumatizující událost spočívající minimálně v tom, že zásadně byl ohrožen jeho život, a to útokem ze strany obžalovaného, který byl kvalifikován jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Současně však nemohl nalézací soud odhlédnout od skutečností prokázaných relevantními důkazy v průběhu hlavního líčení. Z výpovědi svědkyně T. T. a ostatně i z výpovědi samotného poškozeného bylo totiž zjištěno, že v témže roce cca s šesti měsíčním časovým předstihem před tím, než se poškozený stal obětí pokusu zločinu vraždy, jej postihla další, nejen politováníhodná, ale také mimořádně traumatická událost. Dospívající dcera poškozeného koncem června 2020 tragicky zemřela ve věku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

cca 12 let. Aktuálně lze obtížně odlišit a kvantifikovat, zda to byla pouze finální událost, tj. vražedný útok ze strany obžalovaného, která zcela zásadně ovlivnila psychiku poškozeného natolik, že musel vyhledat psychiatrické ošetření nebo zda se na tomto mimořádně závažném psychickém stavu poškozeného podílela i událost, která nebyla jednáním obžalovaného jakkoliv způsobena, čímž nalézací soud miní úmrtí nezletilé dcery poškozeného. Ostatně i v doložené lékařské zprávě je odkaz na tyto obě traumatické události bez detailního odlišení, jejich vlivu na psychiku poškozeného. Podle aktuální právní úpravy lze oběti trestných činů pochopitelně odškodnit. **Nemajetková újma**, jejíž úhrady se poškozený domáhá, byla zavedena do trestního řádu s účinností od 1. 7. 2011, vedle náhrady materiální škody. Nemajetkovou újmou se podle ustálené soudní praxe i platné právní úpravy rozumí příkoří, které se projevuje jinde, než na majetku. Pod nemajetkovou újmu tedy lze zahrnout škodu morální, ideální či imateriální a za tuto nemajetkovou újmu také poškozenému lze přiznat peněžitou náhradu. Pochopitelně je zpravidla velmi složitá, na rozdíl od materiální škody, nemajetkovou újmu kvantifikovat. Nemajetková újma se projevuje v obtížně definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí a zejména stresu nebo jiných nežádoucích účinků, které jsou spojené se zásahem do základních lidských hodnot. Pro účely odškodnění nemajetkové újmy je pochopitelně nezbytným předpokladem odpovídající existence zavinění a jeho formy, o níž nyní projednávají trestní ve vztahu k obžalovanému, resp. způsobené nemajetkové újmy R. J. není nejmenších pochyb. Nalézací soud však musí vycházet při svém rozhodování o přiznání nároku na nemajetkovou újmu z platné právní úpravy zakotvené v občanském zákoníku. V této souvislosti je třeba odkázat na právní úpravu vymezenou ostatně již v návrhu poškozeného R. J.. Podle § 81 odst. 1 občanského zákoníku je chráněna osobnost člověka včetně jeho přirozených práv a podle § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrana požívá mj. život a zdraví člověka. Mezi další zákonné podklady patří ustanovení § 2956 občanského zákoníku, podle něhož vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanovením první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tímto způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Z § 2957 občanského zákoníku pak vyplývá způsob a výše přiměřeného zadostiučinění, které musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lži, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinku zásahu, jeho uvádění ve veřejnou známost nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo jiné obdobné závažné důvody. Je nutno vzít rovněž v úvahu obavu poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala. Při kvantifikaci uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy je nutno akceptovat také ustanovení § 2958 občanského zákoníku, podle něhož při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikne-li poškozením zdraví překážka v lepší budoucnost poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Nalézací soud, vycházející z této platné právní úpravy, měl pochopitelně na mysli i zásadu proporcionality (viz náleží Ústavního soudu III/ÚS 2654/2011, podle níž má být zabráněno nežádoucím a nepřiměřeným tvrdostem ve vztahu k samotnému škůdci. O důvodnosti uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy poškozeného R. J. neshledal soud nejmenších pochyb, když došlo k zásadnímu útoku na jeho tělesnou integritu, prokazatelně a jedinečně ze strany obžalovaného, v důsledku čehož byl poškozený ohrožen na životě. Tyto skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány. Bez jakýchkoliv pochybností existuje příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem nemajetkové újmy poškozeného R. J.. Ze strany obžalovaného šlo o takový zásah, který je objektivně způsobitelný vyvolat nemajetkovou újmu, neboť spočíval v porušení, resp. ohrožení osobnosti R. J.. Nesporně šlo o zásah neoprávněný, resp. protiprávní a v příčinné souvislosti s ním poškozený utrpěl duševní újmu (viz 6 Tdo 347/2014). Současně však nemohl nalézací soud přehlédnout, jak rovněž shora uvedl, že závažný psychický stav poškozeného, prokázaný lékařskou zprávou, neměl pouze jedinou příčinu, a tedy výlučnou souvislost s jednáním obžalovaného. Důvodně se lze domnívat,

že příčinou psychických obtíží poškozeného mohla být také traumatická událost v jeho soukromém životě, tj. tragické úmrtí jeho nezletilé dcery. Po zvážení všech rozhodných okolností **dopěl soud k závěru**, že v rámci trestního řízení lze poškozenému přiznat uplatněný nárok **na náhradu nemajetkové újmy** pouze částečně, a to v podobě určitého minima, představovaného **částkou 150.000 Kč**. Byť nelze naprosto pregnantně vyčíslit a konkretizovat traumatickou újmu ve vztahu k oběma událostem, pak s odkazem na ustálenou soudní praxi má soud za to, že uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy lze vyhovět v části vyšší, než poloviční. Soud přihlédl, jednak k traumatické události způsobené úmrtím nezletilé dcery poškozeného, která nepochybně jeho závažný psychický stav ovlivnila, ale na druhé straně vlastní život poškozeného byl ohrožen v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného, čemuž navíc předcházelo několik měsíců trvající vyhrožování touto újmou na zdraví, případně i smrtelným následkem. Po zvážení všech rozhodných okolností uložil soud obžalovanému, aby v poměru k těmto rozhodujícím traumatickým událostem uhradil poškozenému nemajetkovou újmu ve výši 150.000 Kč, a to podle § 228 odst. 1 trestního řádu. Vzhledem k tomu, že poškozený R. J. se domáhal úhrady nemajetkové újmy v částce celkem 250.000 Kč, byl se zbytkem svého uplatněného nároku odkázán podle § 229 odst. 2 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nepravost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu)

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Brno 2. listopadu 2021

JUDr. Jaroslava Bartošová v. r.
předsedkyně senátu